

POUL RYTTERS

VISER OG VERS.

UDGIVNE

AF

GERHARD CHRISTIAN PLOUG.

KJÖBENHAVN 1847.

I COMMISSION HOS F. H. EIBE.

TRYKT HOS LOUIS KLEIN.

LIBRARY
APR 28 1976
UNIVERSITY OF TORONTO

I.

STUDENTERLIV.

Til de Gamle.

(*November 1846.*)

Kong Christians Mure stande lige trygge,
Som for et Aarti, saa endnu idag,
Og Taarnet strækker end sin Kæmpeskygge
Ud over Klosterlivets lave Tag.
Dernede har vel puslet det Moderne
Og paa det runkne Skind sin Fernis lagt,
Men uforkrænkt staaer Gaarden i sin Kjerne,
Som i sin gamle burschikose Dragt.

Og Linden hvælved nys sin brede Krone
Og qvæged Sindet med sin Morgenduft;
Dens Blade bæved nys ved Sangens Tone,
Som rulled gjennem Aftnens stille Luft;
Nu rusker Blæsten i dens nögne Grene,
Og Lövet rasler i den öde Gaard:
Det er i stadig Vexel samme Scene
Ved Gry og Qveld, i Efterhöst og Vaar.

Og i den store Kubes trange Celler
Der sværme Studioser nu som för;
Hist Videnskabens klare Honning vælder,
Her falder den en Smule harsk og tör;
I sprukne Frakker og med lange Piber
Bag Muren slentre sorglöst de omkring,
Skjönt det paa Mönt derinde stadigt kniber,
Som paa Forstand paa denne Verdens Ting.

Det er det samme Liv, men ei de Samme,
Det gamle Stykke, men en anden Act,
Et skiftet Indhold i en arvet Ramme,
Og yngre Slægter i en Fortids Dragt:
Den fælles Stamme, i Naturens Orden,
Forynget har sit Lövs saftgrönne Rad,
Og det, som engang gulnet faldt til Jorden,
Har Höstens kolde Vinde splittet ad.

Ak, hvor er I, som delte mine Glæder,
Min Ungdoms Idræt og dens Synd og Sorg,
Som drömte sammen smukt om Manddomshæder
Og tömred Haand i Haand paa „Haabets Borg?"
Vidt skilte Skæbnen vore Kaar og Baner;
Een fik ei Hus, en Anden Gaard og Gods;
Mens Nogle færdes under Tidens Faner,
Groer over Andre Glemsels tætte Mos.

Og vi, som leve, er ei meer de samme;
Os ramte tungt de ydre Forholds Magt,
Der er vel dem, der gik som Fjender gramme
Ud af den gamle broderlige Pagt:
Og vi, vi Faa, som mödes, og som kjendes
I vore Minders skyggefulde Hal,
Vi föle dog vor Hu alt mere vendes
Fra ældet Samliv mod vort nye Kald.

Og dog — jeg kan ei slippe denne Tanke —
Var ei vort Ungdomsliv alt tomt og dödt,
Saa maa en Gjenklang af det stundom banke
I Eders Bryst og det bevæge södt;
Saa maa der være Noget af det Svundne,
Som er fordunklet vel, men ikke tabt;
Saa er vi af et varigt Baand dog bundne,
Om det ei længer har sin fordums Kraft.

Thi Aanden, Brödre! kan dog ei gaae flöiten
— Og Aand der i vort Ungdomsliv jo var;
Det var jo den, der holdt det op i Höiden,
Det var ved den, det Frugter for os bar:
Og Hjertet kan vel ældes, kan vel briste,
Men er der god og sund Natur deri,
Saa holder det Couleuren til det Sidste;
— Og Hjerte har al Ungdoms-Poesi.

Af min jeg har afbrudte Rester fundet
I gamle Gjemmer som i Sjælens Krog,
Dem har jeg stövet af og sammenbundet,
Og Knippet er en Deel af denne Bog:
For Verden er det gule Stambogsblade
Med bleget Skrift, af tarvelig Værdi;
For Eder, troede jeg, de Mening ha'de,
Thi fælles Minder dölge sig deri.

Saa tag dem hen! — Til Eder jeg dem vier,
Og dermed gjör jeg ikkun Ret og Skjel;
I har en Part i disse Melodier
En fuldt saa stor, som den jeg eier selv;
Thi for min Musa var Jert Venskab Ammen,
I kjæled for den Spæde, naar hun frös,
I dele billig Æren, eller Skammen,
Fordi hun blev en vild, uvoren Tös.

Indbydelse
til
Dr. Wejeêro.

(*Juni 1835.*)

Gudsfred, Hr. Doctor, i Din Residens!
Vi komme — tres in uno — for at bringe
Dig Hilsen fra den lystige Regens,
Og komme, tænk engang, paa Vers, der klinge
Vel ei som Dine melodieust og smukt,
Nei! men der svaie ud og ind i Bugt
Lig en Nyboders Ulk en Lönningsaften;
Og det, Farlil, det kommer af, at vi
Ei fik i Faddergave Kraften,
Som hörer til at skabe Poesi,
Med andre Ord, Geni.
Derfor, naar vi engang skal skrive Noget,
Vi, bomrende mod Form, Idee og Sproget,
Haandtere Plektret næsten som en Brix,
Saa Digtet bliver harleqvinisk broget,
Ja stundom, med Forliset af Tendensen,
Endogsaa ganske snakket hen i Taaget,
Og gjælder altsaa som Valuta Nix.
Vi er da, om ei rent Poet-Philister,
Kun i det Höieste Gratister,
Hvor Du alt længe har havt Plads som fix,
Paa Kong Apollos Gaard, Parnas-Regensen.

Vi burde altsaa — deri har Du Ret,
Ifald Du mener saa, og kan Du Andet? —
Dog ei prostituert os saa forbandet,
Paa Vers at humpe hen til en Poet,
Men heller halet ud igjennem Sandet
Paa Sjællands kjedelige Kongevei,
Blandt Vognmandsög og fulde Törvebönder;
Den kunde vi passert i ydmyg Ro,
Thi, om den og opsled os et Par Sko,
At slöde Pandeskal og Næse sönder
Risqvertes ei.

Ja, havde vi dog været unge Russer,
Et Klöverblad paa denne grönne Mark,
Hvor der foröves tusend gale Pudser,
Hvor gamle Bænke, knuste med et Spark,
Som Offerbaal for Heltemodet blusser,
Og næste Dag det regner ned med Skænd
Fra Hr. Professor Peter-
Sen!
Men Karle paa en syv til otte Aar,
Som alt har spilt saa tidt og faaet Beter,
Som veed, at, om i Rang man ogsaa naaer
Selv Anno Ott'ogtyves tolv Propheter,
Alligevel man staaer
Som en Peer Eriksen iblandt Poeter,
— At vi, blot for at gjöre dygtig Blæst,

Istedetfor prosaisk at spadsere,
Paa den jens-baggesenske Vingehest,
Der, vild og vælig at regere,
Snart farer ud i Væddelöber-Hop,
Og snart er stædig, steiler og slaaer op,
Og lystrer stundom ei sin Rytters Stop,
Tör over Gröft og Hegn flankere.
See det, Faerlil, som tidtnok sagt, er galt
Rent splitter-pine-lyne-tordende,
Men det kan lidet hjælpe i.
Vort Tanke-Magazin at söge ordnende
Sentenser til en smuk Apologi;
Thi, bygt endog af konstige Sophismer,
Vil den dog ligne Öl foruden Malt,
Og lidet veie paa Kritikens Bismer.

Nu, vi har knapt paa Tid, vi maae til Sagen.

Du husker vel, Wejeëro! ikke sandt?
Om et Par lumre Dögn saa har vi Dagen,
Der alt i manget Aar, som svandt,
Forsamled om de nektarfyldte Boller
Den Skare, som bag Gaardens trygge Hegn
Halvt dyrker Muserne og halvt kun solder;
Som, med sin Ungdomskraft forleg'n,
Saa jevnligt i „Bemærkningsprotokoller“
Hinanden vadsker med en Tordenregn
Af Vittigheder uden Stempel;
Som her — det bli'er vel unter uns —

Maae kjöbe Bröd og Husly for Attester
Og döie „Kroens" Kaffe og dens Punsch
Og Karle-Uforskammethed tilbunds,
Og skal tildels engang som Præster
I Jyllands bakkede, lyngbrune Egn
Besörge Hymens og Vor-Herres Tempel
Og spille Femkort med en mæsket Degn;
— Kort, Dagen som Regensens raske Sönner
Til Fryd og Gammen om et Gildesbord
Saa tidt udkaldte af de snevre Rönner,
Som samled tidt til eet symphonisk Chor
Den ellers stedse tankedelte Vrimmel,
Imens paa Sangens Vinger Aanden foer
Fra Hverdagsfærden op mod Aftnens Himmel,
Der pranged med sin blanke Stjerneflor;
— Den Dag snart kommer atter
Med fulde Bægre, Sang og Skjemt og Latter.

Thi skulde vi da flittigt hilse Dig,
Om Du, som slentred om engang herinde
I Middagsheden under Gaardens Linde,
Diogenes i Dragten næsten lig,
Men, fjern fra cynisk Bitterhed og Bidskhed,
Bandt her i Lön saa mangen Venskabskrands,
Som Tiden aldrig röve skal dens Friskhed;
Om Du, som dygtigt red til Vands
Paa lette Rhythmer tidt Philisteriet,
Som for vort eget Liv först gav os Sands,

At sige da for Poesien i'et,
Imens Du i Din klare Diglerbæk
Lod vore egne Billeder os skue
Med deres kraftige, burleske Træk
I broget Vexels rige Farvelue,
Som just paa denne sommerglade Fest,
Har skænket os saa mange Gange,
Hvad der af Gildet smagte allerbedst,
Dit Hjertes unge Blomster, Dine Sange,
— Om Du og denne Gang ei vil forsmaae
Paa Julis förste Aften her at möde
Og dele med os Skjemt og Druer röde
Og svinge Tonerne mod Himlens Blaa?

Comiteen.

Dithyrambe
paa
Visemelodi.
(*Juli 1835.*)

Drot, som reiser stolt din Trone
Paa en væltet Bolles Bund,
I hvis friske Vedbendkrone
Druen blinker röd og rund!
Du, hvis Guddomsmagt bevæger
Hvad Naturen nægted Liv!
Lad mig gjennem dette Bæger
Föle Kraften af Dit Bliv!

Byd! og dybt i Barmens Grube
Rige Toners Erts sig snoer,
Byd! og fra min vaade Strube
Rulle de til Brödres Chor:
Let og frit skal Sangen svinge
Sig i Dithyrambeflugt,
Og ethvert dens Vers skal klinge
Til Din Pris og Hæder smukt.

Du er Visdoms bedste Lærer:
Læren, den har Tyngdekraft,
Naar man den i Ho'det bærer,
Gaaer Balancen snarlig tabt;

Enhed stræber Aanden efter
— Dit System, det boer den i,
Alle Sjælens spredte Kræfter
Bringer Du i Harmoni.

Paa Dit Vink mit Indre bæver
For Phantasias Tryllestav;
En Morganaverden svæver
Frem af Tankens dunkle Hav;
Nys mig kued Næringssorgen,
Nu jeg drak mig rig og fri:
— Gid min Katzenweh imorgen
Ogsaa blot var Phantasi!

Af Din styrkesvangre Drue
Selv Forstandens kolde Fugl
Nipper Kræfter, Mod og Lue,
Flyer saa fra sit tause Skjul,
Svinger mod den rene Æther
Sig med dristig Örnekraft,
Og fra Maanen som Katheder
Præker om Din ædle Saft.

Thyrsen, som Din Höire svinger,
Er jo Haabets grönne Gren,
Fremtids faste Porte springer
For dens Slag, som Glas for Sten:

Gjennem Aabningen jeg skue
Kan en smuk Decoration,
Hvor jeg med en deilig Frue
Hviler södt i Union.

Drukken er jeg og bekjender
Af min ganske Sjæl Dit Navn,
Og — saa stærk en Tro man finder
Knap engang paa Christianshavn —
Hvert et Pragtslot, man kan bygge
Sig af Luftens klare Blaa,
Pigers Troskab, Danmarks Lykke,
Trods Fornuften troer jeg paa.

Over hvilke Luer laved'
Höie Gud! Du denne Drik?
Mon til Cypria Du raved,
Ild tillaans af hende fik?
Thi mit Bryst er Ætnas Krater,
Alt mit Blod en Lavaström,
Og min Hjerne et Theater,
Hvor der gi'es en Elskovsdröm.

Og Du gyder mig i Barmen
Ren og hellig Sympathi,
Saa jeg gjennem Hyl og Larmen
Hörer Venskabs Harmoni;

Og Du skriver i de stive
Blik, der rundtom paa mig gloe:
„Mens vi er i Kraft og Live,
Staae vi bi hinanden troe."

Kom da, Broer! vi To vil fare
Sammen over Livets Sö.
Skuden lades maa med Vare,
Bedste Sorter, Hvid og Rö':
Lad mig Dig som Broder kysse!
Vi vil seile Favn i Favn. —
Faaer vi Modvind, kan vi krydse. —
Under Bordet er der Havn.

Regensvise.

(*Juli 1836.*)

Hvad er Regensen? — „Et Arsenal
For fyldte Revolutions-Granater."
Saa hedder det i Ministrens Sal
Og blandt de östlige Diplomater.
Nei, her kun Tungen
Frit renser Lungen,
Thi, sandt nok! Takten vi finde tvungen
I russisk Vals.

Hvad er Regensen? — „En Kneipe, hvor
Man svirer væk baade Dag og Aften.“
Saa lyder Hökerens Visdomsord,
Imens han selv stikker tæt paa Saften.
Nei, Glas og Kande
Kun holde — Vande:
Thi paa Regensen er Contrebande
En ussel Snaps.

Hvad er Regensen? — „Et skummelt Bur
For gamle Fugle og unge Björne.“
Saa smidsker Fröknen, og paa sin Tour
Hun blikker sky til det röde Hjörne.
Nei, Herskerinde!
Kom, De skal finde
En fyrig Tilbederflok herinde
For Skjönheds Fod.

Hvad er Regensen? — „Et Lazareth
For Invalider af Folk og Kjoler.“
Saa raaber Skaren, der strunk og net
Paa Nörrefælled sectionsvis straaler:
Dog — Aandens Lamhed
Og Tankens Tamhed,
Der enes godt med Mondurens Stramhed,
Er fremmed her.

Hvad er Regensen? — Lyd höit, vort Svar!
I Godtfolks Örer det runge efter! —
En frodig Have, der Frugter bar,
Hvis Saft og Kjerne gav Danmark Kræfter;
Et herligt Minde,
Mens Sekler rinde,
Om Ham, hvis Hæder ei skal forsvinde,
För Kraft i Nord.

For aandig Stræben er den et Ly,
En venlig Forhal til Vidskabs Templer,
En Borg, hvor, tryg for Philistergny,
Den Aand end bygger, som Standen stempler:
Af den beskyttes
Den Pagt, der knyttes
Af Gaardens Sönner, mens Dagen nyttes
Til boglig Færd.

Og hver en Sommer den grönne Lind
Sit svale Telt over Gaarden spænder,
Fra Bogen flygte med lystigt Sind
Til Glædens Bord de fidele Venner;
Mens Glasset klinger,
Paa Sangens Vinger
Sig mod de blinkende Stjerner svinger
Regensens Pris.

Afsked
med
en Grönlandsfar.
(*Mai 1837.*)

Slik ud de fulde Glas
Under jublende Sang!
Kanskee vi solde sammen
Iaften sidste Gang;
Thi Tiderne skal skifte,
Vi skifte skal med dem:
Gud veed, hvordan vi har det,
Naar Morten kommer hjem.

De skulle skilles ad,
Som tilsammen bygged bedst;
Boer Een af os i Öst,
Boer en Anden i Vest,
Een vanker maaskee flygtig
Omkring i fremmed Land,
Een slumrer under Græsset
Paa den fædrene Strand.

Fortyndes skal vor Lok,
Og vor Kraft skal sættes til,
Og Hjertets Varme slukkes
Saavelsom Öiets Ild;

Og de forsorne Gutter,
Som jog i Glædens Spor,
Skal træde ind i Numer
Ved Philisternes Chor

En ussel Kjöbstedrön
Bliver Haabets stolte Borg,
Hvor vi skal sidde lunt
Mellem Gjæld og Næringssorg;
Og mönstre Næstens Lyder
Og bande Kornets Pris
Og stille Aandens Hunger
Ved Berlings Avis.

Og om en sjelden Gang
Sig den gamle Aand fornyer,
Og til de svundne Tider
Fra Bægret Tanken flyer,
Og vi bli'er ledte hjem
Af en ravende Flok,
Saa brummer gamle Mutter
Omkaps med sin Rok.

Men skee, hvad der skal skee,
Saa er dette vist og sandt,
At rent og stærkt var Baandet,
Som denne Flok forbandt:

Af Livets ægte Druer
Vi krysted ei saa faa,
At vi vel nok kan döie
En Malurtsnaps derpaa.

Töm da de fulde Glas
Under jublende Sang!
Vi vil ei Klager ströe
Paa den Vandrendes Gang.
Tak Du, fordi Du var os
En Broder brav og huld,
Og varm Dig ved vort Minde
I Nordpolens Kuld'!

Compagniets Skibbrud.

(*September 1837.*)

Intet Reb i Seilet, Drenge!
Lad kun alle Klude staae!
Skal det kule saadan længe,
Maae vi dog tilsidst forgaae.
Lad kun Spryd og Ræer knække!
Lad kun springe Toug og Gi!
Storm og Död bör ikke skrække
Soldets raske Compagni.

Sikken Sö i Smaafolks Vande!
Sikket Veir i Livets Vaar!
Hver en Pynt af Haabets Strande
Skjult i tætte Taager staaer;
Himlen er saa sort som Tjære,
Uden Stjerne, uden Sol,
Ret som om den vilde være
Paa vort mörke Sind Symbol.

Mærk, hvor Stormen Skibet ryster,
Mens den splitter Seil for Seil;
Det er disse kaade Lyster,
Som fra Maalet drev os feil.
Strömmen klods imod os stevner,
Spottende vor haarde Nöd;
Det er Verdens Dom, der hævner
Sig, fordi vi Trods den böd.

Regnen styrter ned i Strömme,
Spuler gratis Dæk og Mand;
Det er vore skjönne Drömme,
Som blev til det bare Vand.
Og en Flok af slugne Haier
I vort Kjölvand bid's og slaaes;
Det er Rykkerne, som eier
Meer, end de vil faae, af os.

„Klar at vende!“ — Nei lad være!
Naar man er saa vidt som vi,
Gjælder det at döe med Ære
Og en Smule Poesi.
Nei, heis op paa Store-Toppen
Soldets Vimpel drueröd,
At det sees, vi holde Troppen
Her midt i den kolde Död!

Havde vi blot assureret
Alt, hvad nu gaaer med til Gravs,
Thi man kunde profiteret
Ganske artigt paa det Snavs;
Magre Tanker, tynde Toner,
Önsker uden Maal og Rast,
Löse Villigheds Patroner
Er vor hele lette Last.

Hör! hun brager alt i Bunden;
Kun et Nu endnu vi har.
Sætter Bollen da for Munden!
Hvad vi levne, Fanden ta'er.
Tak, I kjække, yske Drenge,
Som var til det Sidste troe!
Nu i Havets blöde Senge
Fölges vi til evig Ro.

Nytaarsvise.

(*December 1837.*)

Kun et Aar! — Kun en Vending om Solen
Har vor rullende Klode fuldbragt,
Mens lidt Luv vi fik gnavet af Kjolen,
Og fik lidt Mos paa Issen lagt.
O, lad kun Tiden bruge sine Vinger!
Ængstes vil ikke vi ved dens Flugt,
Men fra hver Minut, den gavmild bringer,
Vriste Glædens varme Frugt.

Kun et Aar! — Kun en smilende Sommer,
Pustet bort af den snesvangre Vind!
Hvad gjör det? — Nye duftende Blommer
Os föder næste Vaarsols Skin.
Nei, ingen Klynken for de nydte Dage!
Intet Suk for den Rose, vi bröd!
Vi er unge, og der er tilbage
Mange fleer i Fremtids Skjöd.

Kun et Aar! — Til en Milepæl vunden
Har vi atter paa Livets Chaussée.
Hvad gjör det? — da dog Döden i Grunden
Er altid lige nær herve'.

Men derfor er det netop værdt at bede
Lidt og kysse Pokalernes Mund;
Thi först da er til at döe vi rede,
Naar vi naae den sidstes Bund.

Regensvise.

(*Juli 1838.*)

Der er en Gaard i Kjöbenhavn,
Som Militaire gjerne
Vil gi'e det martialske Navn:
Studenternes Caserne;
Og Navnet passer ganske godt,
Vi vil det ei forandre,
Saasnart man observerer blot,
Den ligner ei de andre.

Paa dem er det jo vel bekjendt,
At Böger lides ilde,
Kun „Exercitsens Reglement"
Tör Aandens Hunger stille;
Men paa vor stövede Regens
Der er man ei saa kræsen,
Om vi for Proviant blev lænds,
Vi leved dog af — Læsen.

Hist Uniformen og dens Stads
Ansees for cardo rerum,
Er blot en Knap ei paa sin Plads,
Saa synger Stokken — Jerum;
Men her det ligger lidt paa Sind,
Om Dragten den er vakker,
Man slentrer — midt i Solens Skin —
Omkring i gamle Frakker.

Histfra man drager ud i Leir
Paa Felt-Expeditioner,
Og bringer hjem en lurvet Seir
Fra Köer og Kagekoner;
Bag vore Mures trygge Ring
Slaae grönne Linde Telte,
Hvor — hvis vi slog's — ei Dyr men Ting,
Bouteiller Krigen gjældte.

En Schnurbart — tidt en opblæst Nar —
Hist myndig commanderer;
Men her vor Provst, vor jevne Fa'er
Commercen modererer:
Hist efter Kalveskindet gaaer
Alting — selv Aftenbönnen;
Regensen kun sin Tromme slaaer,
Naar Katten skal af Tönden.

Hvad mon nu Grunden ligger i
Til disse Differencer?
Er vi da ei Soldater, vi,
Som före Sværd og Landser?
Jo vist, men Landsen er en Pen,
Den klingre Tunge Sværdet,
Saa rustet, iler Ven med Ven
Til Kampen uforfærdet.

Den Stat, vi kæmpe for som Eet,
Man ei paa Landkort finder,
Men den omfatter hvert Gebet,
Som Aandens Stræben vinder;
Og Sandhed Fyrsten er, som der
Med Enemagt befaler,
Imedens Ret og Frihed er
Hans gode Generaler.

Gud lönne Ham, som fandt det godt
Om denne Færd at værne,
Som, mens han bygged Börs og Slot,
Ei glemte vor Caserne!
Hans Gaard skal stande sund og stærk
Blandt Grus af stolte Sale,
Som Vidne for, at Aandens Værk
Dog bliver det — Reale!

Gud lönne Ham! Han gav os meer
End Ly og Læ herinde;
Hans faste Mure Gaardens Hær
Jo til et Helt forbinde,
Og dette Baand er ei saa svagt,
Som det „Esprit“ kun knytter;
Thi Hjerternes fidele Pagt
Den samme Aand beskytter!

De Timer flye: — Vi splittes ad
Som Löv for Höstens Vinde,
Om korte Aar en anden Rad
Skal feire Christians Minde;
Men, om vi spredes nok saa vidt,
Vor Tanke spotter Grændsen
Af Rum og Tid, — og den os tidt
Skal samle paa Regensen!

Universitetslærerne.

(Juli 1838.)

Paa Jorden staaer en Tempelhal,
Af Aander bygt i Midnatsstunden,
I Havets Dybder hviler Grunden,
Men Hvælvingen er Stjerners Val;
Fra Livets Mark, Naturens Have,
Fra Tankens Gruber, Fortids Grave
Er sanket Væggens Kalk og Sten.

Et evigt Liv i Templet boer,
Og dog en Ro saa dyb og stille,
Mens Livet udenfor sin vilde,
Larmfulde Ström om Muren snoer;
Men dette faaer först Marv og Styrke
Og Klarhedsfunker i sit Mörke
Og sin Gehalt derindefra.

Og Præsterne, udkaarne til
At vogte Helligdommens Straaler
Og bringe dem i blanke Skaaler
Til Flokken, som oplæres vil, —
De skulle Verdenslivet raade,
Thi Tidens store, dunkle Gaade
Har klaret sig for deres Blik.

Fra dem er det, den skal udgaae,
Den bedre Orden, som vi vente,
Blandt dem skal Tronen Stötter hente,
Af dem skal Folket Talsmænd faae;
Af dem skal Aandens Frihed fredes
Fordom og Dumhed söndertrædes,
Ved dem skal Ret og Sandhed staae.

Og Fremtids Pris dem lönne skal,
Om deres Röst end overdöves,
Om Arnens stille Fred dem röves,
Og Magtbud lukker höien Hal.
See, ingen Fyrstesol fordunkler
Syvstjernen hist, som evigt funkler,
Georgia Augustas Mænd!

Paa Danmarks Jordbund Templet staaer,
Og Præster har det her som disse.
Hvis Hjerte under graanet Isse
Som ungt for Ret og Frihed slaaer,
Der for den gode Sag vil stride,
Der for det Sandes Skyld vil lide:
Dem bringe vi Studentens Tak.

Nytaarsnat paa Regensen.

(*December 1838.*)

1.

Timerne flyve og Dagene ile,
Sommerens Livsfylde ganger til Hvile,
Islænken tæmmer det svulmende Hav;
Glæderne flygte som skræmmede Fugle,
Smerten, den hyler sig træt i sin Hule,
Nydelsen sygner og döer, — kun de gule
Visnede Minder bekrandse dens Grav.

Chor:

Livet maa synke i Dödsnattens Kule,
Tiden maa rane igjen, hvad den gav.

Kredslöbet fyldes og Aarene skifter,
Mosdækket skjuler de store Bedrifter,
Traadte i Gruset, forraadne de smaa;
Stormen Nationer og Troner bortveirer,
Qvæget sig over Paladserne leirer:
Er der da Intet, som Tiden beseirer?
Skal der da blivende Intet bestaae?

Chor:

Jo, der er Noget, som Tiden beseirer!
Noget der er, som skal blive og staae!

See, paa den dunkle, den natlige Bue
Stjernerne, blinkende roligt, beskue
Skyernes Flyven og vexlende Dands:
Skyens for Vinden sig splittende Felter,
Det er det Liv, som i Stövet sig vælter;
Evigen funkle, som Stjernernes Belter,
Vidskabs Trophæer og Kunstnerens Krands!

Chor:

Evigt skal funkle, som Stjernernes Belter,
Vidskabs Trophæer og Kunstnerens Krands!

2.

Du Vandrergubbe, der tilbage vender
Din Fod som Yngling næste Morgengry!
Du Phœnix, som Dit eget Baal antænder,
Og stiger af Din Aske stærk og ny!
Tag, för Du Dig igjennem Rummet svinger
I jævn og majestætisk Örneflugt,
Vort Haab og Önske med paa Dine Vinger,
Og rug os deres Blomster ud til Frugt!

Beskjærm hver ren og ærlig Aandens Stræben,
Og lad den gribe, hvad den leder om!
Giv Seir hver Kamp med Pennen eller Læben
For Sandheds Flag og Skjönheds Helligdom!

Lad Tvivls og Fordoms skumle Taager svinde!
Kast Lys i Lögns og Dumheds mörke Nat!
Lad Kunstens Præst i Sjælens Gruber finde
De gyldne Drömmes, rige Tankers Skat!

Befæst, hvad der er Ret, paa hele Jorden!
Tænd der, hvor Uret seirer, Tröst og Mod!
Byd tie, hvor den buldrer, Krigens Torden!
Udslet de fule Spor af Broderblod!
Saa Friheds Frö i Dale, som paa Fjelde,
Og plei dens unge Skud med nænsom Haand!
Opreis de Svage, knus Tyrannens Vælde,
Og spræng Nationers tunge Slavebaand!

Vort Fædreland, — den Flok af lave Snekker
Med Böge-Master, hviden Klinte-Stavn,
Med Bakke-Rælinger og Klöver-Dækker,
Som gynger i de blanke Bölgers Favn —
Bevar ukrænket os dets Fred og Lykke!
Gjenkald dets Kraft og Glands fra Hedenold!
Lad Folks og Fyrstes Enighed det bygge
Et Dannevirke trygt mod fremmed Vold!

Skjænk Landets Drot en lys og venlig Aften!
Flet friske Blomster i hans hvide Haar!
Styrk Snillets Morgenskjær og Manddomskraften
Hos Ham, der, Fremtids Haab, ved Thronen staaer!

Spred over Agren tykt den gule Gröde!
Lad Flaget pletfrit flyve over Sö!
For Danmarks Held lad Mand og Yngling glöde!
For Suk og Sorg beskyt dets unge Mö!

Bevar os disse senestærke Mure,
Hvis dybe Echo svarer Sangens Chor,
Og giv, at trygt i deres snevre Bure
Hos Aandens Styrke Hjertets Fylde boer!
Bevar fuldtallig os vor Broderklynge,
Og spred den ikke over viden Vang,
Saa skal vi paa Dit Gravöl atter slynge
Harmonisk sammen vore Stemmers Klang!

3.

Aarets Daab.

Nu har vi kistelagt
Ham kold og stiv, den gamle Mand,
I Sneens hvide Dragt,
Med Krandsen af den mörke Gran:

Og — död Mand ei blamere vi
Med Spot, —
Hans Rygte confirmere vi
Som godt,
Vor Tak for Glæderne, han gav,
Vi plante paa hans Grav.

Nu hans eenbaarne Sön
Sig vikler ud af Mörkets Net;
Som lys og mild og skjön
Os Haabet tegner hans Portrait:
See, Stjernehimlen svöber ham
I Guld,
Imens vor Klynge döber ham,
Og, fuld
Af Ild og Mod, i kraftigt Chor
Udtaler Pagtens Ord:

I Navn af Sangens Drot
Vi döbe Dig med Toneklang:
Byg fort paa Kunstens Slot
Med Pensel, Meisel, Streng og Sang!
Væk snart i Skov og Dalene
Din Vaar;
Sörg for, at Nattergalene
De slaaer!
Poeterne Du skjænke huld
Lidt meer — end Lyrens — Guld!

I Navn af Elskovs Gud
Vi döbe Dig af Tankens Ström:
— Thi nödig foldes ud
I Ord det tause Hjertes Dröm: —
Vi tör ei nævne Navnene
Paa dem;
Men let Du gjætter Savnene
Af hvem;
O skjænk Enhver det Bedste, som
Hans Hjerte drömte om!

I Fader Evans Navn
Vi döbe Dig med Drueblod:
Du bringe i Din Favn
Af tunge Klaser Overflod!
Og tryk saa Vinens Priser ned
Og Told!
Og tryk os gode Viser ved
Hvert Sold!
Og hold os op i Liv og Kraft
Vort raske Burschenschaft!

Af „Den forvandlede Regensianer.“

(Februar 1839.)

1.

Guden jeg er for det jublende Sold,
Drot over Viser og dampende Boller;
Livets slumrende Kraft jeg udfolder,
Fylder med Luer den Barm, som var kold;
For min Magt flygter Smerte og Kummer,
Fattigmand gi'er jeg blanke Summer,
Venner smelter jeg sammen til Eet,
Thi mit Motto er Fidelitet:
Hvor der er Sang om fulde Glas,
Der er Gud Komos paa sin Plads!

Cirklen jeg skyer, der er snerpet og fin,
Hvor man har Tone, men ikke tör synge,
Og jeg hader Philisternes Klynge,
Kaster ei mine Perler for Svin;
Men hvor Lunet og Viddet har hjemme,
Og hvert Hjerte synger sin Stemme,
Og hvor Talen og Sangen er fri,
Der jeg samler mit Livcompagni:
Ja, ved et ægte Burschcalas,
Der er Gud Komos paa sin Plads

2.

Regensen hedder for Ingenting
Ei Gaarden ved Taarnets Fod;
Man seer det strax paa dens hele Sving,
At den er af kongeligt Blod;
Dens Kjortel var Purpur engang;
Nu er den forslidt og formörket, men bukke for Verdens Dom
Og klæ'e sig om,
Det sömmer sig ei for dens Rang.

Vel bliver Livet derinde snört
I mangen en snever Norm;
I dens Forsyning med Vaadt og Tört
Skeer mangen sindrig Reform,
Og Spiritus er excludert:
Men under Decreternes Torden bevarer den Snittet a'
Sin Grand-Papa,
I Rög og i Damp ugenert.

Dens Sönner eie kun Syle faa,
Og gange i laset Frak;
For Vest og Stövler de fægte maae
Mod mangen Rykker-Attaque,
Og nyde kun liden Respect:
I Aandernes mægtige Verden dog have de god Credit,
Og herske vidt;
Der er de en kongelig Slægt.

Hver Sommer fletter vor gamle Lind
Regensen dens Krone grön;
Og vifter et frit og lystigt Sind
Til Gaardens fidele Sön;
Vi agte paa Soldets Kald:
Naar Glassene blinke og klinge omkaps med vor höie Sang,
I Cellen trang
Vi sidde som Konger i Hal.

Ved en Botanikers Bryllup.

(*April 1839.*)

Herhjemme paa vor Gaard
Bag den rödbrune Muur
Man mærker ikke meget
Til den rige Natur;
Thi her repræsenteres
Jo Vaargudindens Skat
Kun af en gammel Lind
Med en bredskygget Hat.

Hvert Bæger, man har her,
Er af Ler og klinket Glas,
I Frakkens möre Traade
Det tykke Stöv har Plads;

Befrugter det end ikke,
Saa hörer det dog til,
Det er en Art af Aske,
Som dækker Aandens Ild.

Her spire tause Tanker
Men uden Rod og Lög,
Og Piberne har Stilke,
Som kun udvikle Rög,
Og her er alle Blade
Af Skriv- og Trykpapir,
Saa törre, at de stundom
Maae fugtes med en Gier.

Dog jeg en Celle veed
Bag den rödbrune Mur,
Som var et venligt Fristed
For den rige Natur,
Hvor Alperosen slynged
Sig i en Cactusrad,
Og Oleandren kjæled
Med Bregnens brede Blad.

Thi der sad jo en Præst
Udi Floras Helligdom;
Fra alle Verdens Kanter
Til ham Smaablomster kom;

De talte med hans Tunge,
De maltes af hans Pen,
Og i hans Tanke leved
De Vaaren om igjen.

Og naar den milde Sol
Fik gjort Kaal paa Snee og Slud,
Og Træerne fik Blade,
Og Blomsterne sprang ud,
Han stövled ud ad Porten
Med vældige Skridt,
At gjöre sine Venner
I deres Hjem Visit.

Engang paa Excursionen
En sælsom Blomst han saae;
Den havde röde Læber,
Den havde Öine blaae;
Han plukkede den varligt
Og gjemte den i Favn,
Og indskrev i sin „Flora“
Drejera som dens Navn.

Og fra vor gamle Gaard
Saa han flyttede sin Bo;
— Thi her man slige Blomster
Ei godt kan ha'e i Ro.

Nu köler den hans Pande
Med sine Blades Krands,
Og qvæger mildt hans Hjerte
Med sin beskedne Glands.

Hans Hus skal staae i Flor,
Som det sömmer Floras Ven
Et Drivhus vil det blive,
En afgjort Sag er den.
Men lægger han ad Aare
End nye Drenge a',
Saa vil han dog de gamle
I trofast Minde ha'e!

Til Lundenserne.

(*Mai 1839.*)

Kors! Hvad maae de troe derom,
Tordenskjold og Kong Carl i de Saliges Himmel,
Hvis de gjennem Tid og Rum
Skue ned paa vor lystige Vrimmel?
Sundets dengang röde Val —
Nu et blinkende Baand, som forbinder Nationer!
I den danske Bögesal
Hilses „Gossar" med jublende Toner!

Brunkebjerget og Svarteraa
Glemt' i Fortidens Mörke staae!
Paa de gramme Fædres Grav
Haand i Haand Sönnesönnerne slaae!

Men — hvo fældede Krigens Ravn?
Hvad udslukkede Tvedragtens knittrende Flamme?
Hvi blev Lund og Kjöbenhavn
Atter Söstre af selvsamme Stamme?
Hvor fik Broderfolket lært
Broderfolket i Hu og i Tanke at kjende,
Og at see, det var nok værdt
Aaben Favn mod hinanden at vende?
Aanden det er, — dens lyse Magt,
Vidskab og Kunst i nyfödt Pragt,
Som har smeltet Seklers Is,
Som har knyttet den herlige Pagt!

Svenske Broder! ræk mig Haand!
Det er Musernes Sönner, hvem Kaldet er givet,
At befæste dette Baand,
At gjenkalde det sygnet til Livet!
Eet er jo vort Maal og Med,
Kamp for Frihed, for Ret og for Sandhedens Krone,
Og vort Bryst oplues ved
Samme Harpers beslægtede Tone.

Töm da Pokalen, „söta Bror!“
Gjentag vor Skaal i kraftigt Chor!
For Bellman og for Linné!
Ja, for Vidskab og Kunst i vort Nord!

Tak til Regensen.

(*Juli 1839.*)

Gamle Gaard med de dæmrende Stuer,
Decorerte af Stöv og af Rög,
Med Din Höisal bygt af grönne Buer,
Hvorfra vort Chor mod Stjernen flöi;
Med aabne Hjerter i de Celler trange,
Aandig Styrke bag bristende Frak!
Din Sön kun eier Melodi og Sange,
Af dem han fletter Dig sin Tak!

Tak for Ly i de snekolde Nætter!
Tak for Skygge i Sommerens Brand!
Tak for Værn mod Mismods klamme Vætter
Og Næringssorgens nögne Tand!
Thi Verdensvrimlen for Guldkalven knæler,
Aandens Kæmper maa fægte sig frem,
Men flau og ydmyg Rykkeren sig stjæler
Til Dine Sönners trygge Hjem.

Tak for Glimtet af evige Straaler,
Som Bevidsthedens Ragnarok bröd,
For hver Draabe pur af Kundskabs Skaaler,
Min Stræben hented i Dit Skjöd!
Og Tak for Drömmen, som Lindenes Susen
Bredte over min higende Sands,
Og for Dit Echo dybt og stærkt, naar Musen
Af Drömmens Blomster bandt en Krands!

Tak for Soldets de lystige Timer,
Naar om flammende Boller vi sang,
Og Venskabspalmen af de tause Kimer
Sig skyggebred og saftig svang!
Thi den skal blomstre, naar Rimfrosten falder,
Dufte mildt over Sletter og Sö,
Den skal staae rank og frisk til sildigst Alder
Og först med Hjertets Pulsslag döe!

Gamle Gaard med de trofaste Mure,
Gid Du staae som Din Bygherres Ry!
Gid med Besætningen i dine Bure
Din Marv og Styrke sig fornye!
— Men daled end i Tidens Hav Din Stjerne,
Var Dit Minde og Navn dog ei glemt,
Thi det vil funkle her og i det Fjerne,
I Dine Sönners Tanke gjemt.

For de Döde.

(*Juli 1839.*)

Naar Glasset blinker fuldt og Choret klinger,
Det Virkeliges golde Egn forgaaer,
Men Haabet spænder kjække Örnevinger,
Og Mindets Drossel blöde Triller slaaer:
See, denne Fest er Mindets Helligaften!
Vor Tankes Dyb skal Skygger stige af,
Mens offrende vi sprede Druesaften
Og Sangens Blomster paa de Dödes Grav!

Thi vil vi mane Dem, vor gamle Moder
Har fostret som de Bedste af sit Kuld,
Og hver en trofast, tidlig savnet Broder,
Som gik til Hvile under sorten Muld:
Og vi vil mane vore svundne Glæder
Og Aanden, som af deres Duft gik frem;
Vil atter skue de tillukte Steder,
Hvor frisk og frit vort Samliv fandt sit Hjem.

Af os har Ingen hört hans blide Stemme,
Er Ingen krystet i hans Faderfavn,
Men aldrig tör Regensens Sönner glemme
At nævne Rasmus Nyerups bramfri Navn!

Den smukke Vise Alle tidt har sjunget,
Den elskelige Sanger kjendte Faa;
Nu er hans Hjertes rige Sangbund sprunget:
Wejeêros Sang fra Slægt til Slægt skal gaae!

Soldets Philosophi.

(Juli 1839.)

Giv Agt, I Gutter! Af fulde Folk
Man Sandheden höre skal,
Og til at reise mig som dens Tolk
Mig driver et mægtigt Kald;
Min Text lyder tydelig talt:
Det Sold, som vi slynge af funklende Druer og Sangens Chor,
Har, mærk mit Ord,
Sin speculative Gehalt!

Jeg er, det mærker jeg altid godt,
Men var dog stundom kun halvt,
Naar Livet ængsted mig, trist og graat,
Og al min Courage faldt,
Vil sige, naar Pungen var lænds:
Men her, ved det duftende Bæger, jeg föler mig rig og fri,
Er altsaa i
Den rene Værens Potens!

Jeg veed, der bygge modsatte to
Ideer i mit vexlende Sind;
Dog, stundom er jeg saa dum, at troe
Paa Forestillingens Skin,
Som ened de sig excellent:
Men naar til et Sold mine Drenge mig kalde fra Bog og Hjem,
Saa træder frem
Oppositionens Moment.

Den ene siger: „Bliv her og læs,
Husk paa, din Udsigt er mörk!"
Den anden svarer: „Ad Bogen blæs,
Plant Druer i Livets Örk!"
Den sidste faaer Approbation:
Dog, mens nu i Laget jeg synger og drikker, gjör Mers og leer,
Af Begge skeer
Den saligste Mediation.

Saa mægler förste min Bevidsthed klart
I Tankens Dybder at see;
For Aanden viser sig aabenbar't
Den absolute Idee:
Jeg tylder den i mig som Vaadt,
Men ganske livagtig, med Thyrsus og Krands i det löste Haar,
Den for mig staaer
Som Druens straalende Drot.

Og saa begriber jeg fuldt, at stor
Er Sandheds seirende Magt,
At Alt i Himlen og her paa Jord
Min Viden er underlagt:
Rex mundi jeg er paa min Stol;
Thi Borde og Vægge og Maaner og Stjerner maae hver
Secund
Sig dreie rundt
Om mig, som om Allivets Pol.

Nu, ædle Börster! hvad synes I?
Har jeg saa löst mit Problem?
Er Soldets ældgamle Theori
Bragt i Nutidens System?
Behaged det Jer, saa stem i:
Gid aldrig vi savne Talentet og Syle og Tid og Rum
Til Studium
Af Soldets Philosophi!

I Sommerferien

til

Brödrene L.

(*August 1839.*)

Sold, mine Drenge! Hvordan gaaer Commersen?
Har I endevendt Jert alvorlige Hjem?
Loved Papa at udfrie Jer af Persen?
Loved I til Gjengjæld at læse for Fem?
Strækker I Jer i det nyslagne Hö,
Tyggende Dröv paa forgjemte Noveller,
Köler Jer Ild i den gyngende Sö,
Eller i Grog paa en Kjælder?

Tylder I Nyheder fra Hovedstaden
I Familiecirklernes graadige Gab?
Gaaer I om Dagen med Blouser paa Gaden,
Og i Aftenskumringen hver med et Skab?
Skærer I lös paa en Hamborger-Skotsk
I Sommernat under „Bögenes“ Kroner?
Lærer I Töserne paa „Jacototsk“
Kjærligheds Conjugationer?

Syndige Börn! I kan sværme og jage;
Jeg, som tidt har bredt mig paa Mesterens Plads,
Knap tör min fattige Moster bedrage
For en stakkels Mark til et eneste Glas.

Sidder i Cellen med Haand under Kind,
Flau som en Fugl, der er skudt under Vingen,
Medens mit Suk ud i Aftenens Vind
Flagrer, bemærket af Ingen.

Thi jeg maa plukke i Ciceros Laser,
Tærske paa en kjedelig, lang Commentar,
Spæge min Aand med opstyltede Phraser,
For engang at blive lidt meer end en Nar.
Vist er det Ret, der er Mening deri,
At som I Andre jeg Noget maa lære;
Men, söde Venner! den Philologi
Er seig og trösket at tære.

O, gid de flygtede Somre tilbage
Kom med hver en fristende Stund, jeg har tabt,
Saa skulde nok min Erfaring det mage,
Saa jeg havde Lov nu at leve paa Kraft;
Men jeg har offret min feireste Vaar
Altfor galant paa Horaernes Alter;
Rig kun paa rustede Minder jeg staaer
Nu som en utro Forvalter.

O, gid min Aand som den smidige Ranke
Vandt om Troens Stamme sig ydmyg og ren!
O, gid som Duen min flyvende Tanke
Hjem mig bragte Haabets oplivende Gren!

Nu er den Maagen, som Nætter og Dag
Flakker omkring paa de stormrörte Bölger,
Synger en varslende Sang fra et Vrag,
Eller en Flynder forfölger.

O, gid jeg eied de persiske Skatte,
Blot for ret at svælge i Livslyst et Dögn,
Blot for, af Nydelse mættet, at fatte,
At den Riges Held er en glimrende Lögn!
Thi, skjönt det Malm jeg foragter, hvis Savn
Tynger til Jord mine kæmpende Vinger,
Dem jeg misunder, hvis Værd og hvis Gavn
Guldet alene betinger.

O, gid jeg eied et smilende Öie,
I hvis dunkle Ramme jeg fandt mit Portrait!
Eied en Barm, ved hvis bölgende Höie,
Glemmende min Kummer, jeg aandede let!
Eied en Röst, hvis melodiske Fald
Styred min Attraaes lös drivende Planke!
Eied et elskende Hjerte, som halv
Delte min lönligste Tanke!

O, gid jeg eied en græstækket Bolig
Hist i Hjemmets Dal bag Syringernes Flor,
Hvor min urolige Higen sov rolig,
Mens den brudte Larve oplöstes til Jord!

Lykken kan bygge sit skinnende Slot,
Men som en Boble af Skum maa det briste;
Solon har Ret: ikkun Den har det godt,
Som gik tilsengs i sin Kiste.

Sold, mine Drenge! og tuml Jer kun tröstig!
Luk Jert Öre til for min traurige Sang!
Tidt var jeg sorgfuld, og tidt var jeg lystig;
Er jeg det ei nu, vel jeg bli'er det engang.
Fryd Jer ved Livet, thi Livet er smukt!
Nyd det, imens I har Foraar og Sommer!
Blomsterne falme, den glödende Frugt
Falder, naar Vinteren kommer.

Af „Contubernalerne."

(Februar 1840.)

1.

Vi flagre vel som Fugle frie
Omkring i Livets Have,
Om samle Frugterne deri
Og rane Floras Gave;
Men bagved Rosen staaer paa Lur
Gud Amor Fuglefænger,
Han lokker os udi sit Bur,
Saa flagre vi ei længer.

Vi flyve vel som Fugle frie
Paa Tankens stærke Vinger
Fra Jorden did, hvor Harmoni
Af Sphærer evigt klinger;
Men Hjertet fölger sin Natur,
Det nynner andre Sange,
Og higer til sin Dronnings Bur
Og sidder der som Fange.

2.

Vort Liv er viet til Bog og Pen,
Til Aandens grublende Strid;
Det Værk, vi grunde, ei skal igjen
Forgaae i den rullende Tid;
Den Vished er ene vor Lön:
For Sandhed og Frihed og Ret vil hengive sit Liv og Blod
Med freidigt Mod
Athenes fribaarne Sön.

Vort Liv er viet vort Fædreland:
Vi gange til Kundskabs Væld,
Og hente derfra det Livsens Vand,
Som spreder dets Flor og dets Held;
Det eier vor kraftige Arm,
Og svigte vi ei, naar det Sönnerne kalder i Fred og Krig,
Er Lönnen rig
Ved Möens bankende Barm.

Vort Liv er viet det Broderbaand,
Som slynger os sammen til Eet;
Det er Productet af Glædens Aand,
Det voxer i Soldets Gebet;
Naar Glassene fyldes til Rand,
Naar Viserne runge, og Lunet og Viddet sig boltre frie,
Saa juble vi:
Hurra for vor herlige Stand!

Academicums förste Aarsdag.

(*April 1840.*)

„Der stod ét Træ i Regensens Gaard,
Det bar saa skyggefulde Grene;“
Derunder Slægterne fra Höst og Vaar
Sig kunde broderligt forene;
Der drak de Tankens Honning, Ordets Duft,
Og Sangen rulled gjennem Aftnens Luft
Om Danmarks Ö,
Om Hjertets Mö,
Om Gaardens Pris og Christians Hæder.

Og Træet Spire paa Spire gav,
Som af sin gode Marv det maatte,
Men Gaardens Forsyn holdt mere af
En lille vissen Urt i Potte;
Og derfor kapped Öxen af dets Rod,
Endskjönt det i sin feire Sommer stod:
Flokken, som sad
Under dets Blad,
Blev spredt som salig Polens Sönner.

Det faldt de husvilde Svende ind:
„Der gaaer paa Gaden jo saa Mange
„Med samme Stempel og Brodersind,
„Som de, der boe i Gaardens Gange;
„Hvad om vi samled sammen dem med Il
„Og Facultetet narrede April?
„Om vi med dem
„Bygged et Hjem
„Af ny for gjæve Musasönner?“

Der staaer en Kneipe paa Hauserplads:
Paa Pladsen der det netop kniber,
Og Luften falder lidt tung og cras,
— Tak skee de offenlige Piber!
Fra Kakkelovnen Pallas bag sit Skjold
Alvorlig seer paa sine Drenges Sold;

Smal Vittighed
Glider kun ned
I „Vrövleho'dets“ trange Strube.

Men döie kan man lidt Puf og Tryk,
Hvor nok af Hjerterum der gives,
Og Atmosphæren er ei for tyk,
Hvor Livet frit og frisk kan trives,
En Smule Sold gjör ikke Pallas vred,
Thi Mod og Kraft forfriskes jo derved,
Og Viddets Spil
Kan af og til
Erstattes af fidele Löier.

Idag vor Kneipe til Verden kom,
Et Aar er just forgangen siden;
Er end dens Kræfter en ringe Sum,
Saa voxe de vel til med Tiden;
Gid den bevare blot sit ægte Præg
Og huse Brodersindet bag sin Væg!
Derpaa beroer
Fremtidens Flor:
Thi skal Geburtsdagsbarnet leve!

Til Skoven!

(Mai 1840.)

Dengang da Natten lang
Over den öde Vang
Ströede de Rimblomster hvide,
Vi ved den stille Bog
Sad i vor Celles Krog,
Tidt vel med Sorg ved vor Side.

Dengang da Stormen jog
Bölgernes mörke Tog
Op mod de knusende Klinter,
Tidt vel gik Haab og Dröm
Under i Livets Ström,
Og i vor Hu blev det Vinter.

Dengang den tunge Sky
Hyllede Land og By
Ind i sin regnklamme Kappe,
Tidt vel vort Hjerte frös,
Tvivlende Aanden gös,
Tankernes Vinger hang slappe. —

Nu er den milde Luft
Krydret af Blomsterduft,
Gjenfödt og frisk er Naturen;

Nu er det ikke Tid
Længer til muggent Slid,
Nu er det qvalmt ibag Muren.

Bölgen, som Speilet klar,
Himlen i Favnen ta'r,
Lefler med Sol og med Stjerne;
Skibet har Vinger paa;
O, hvem der kunde saa
Gynge sig bort i det Fjerne!

Marken broderet staaer,
Skoven har kröllet Haar,
Droslerne slaae i dens Kroner;
Og i vort tause Bryst
Gjærer der Liv og Lyst,
Som vil fortolkes i Toner.

Hjertet som Sommerfugl
Flagrer og leger Skjul
Rundt mellem Blade og Grene;
Smaapiger paa vor Vei!
Fang det — men pin det ei! —
Nödigt det flagrer alene.

Kom og gaa med hver Een;
Kast Naal og Sax og Pren,
Frygt ikke os Jer at nærme;

Fölg os til Skoven ud,
Saa skal I see — ved Gud!
Hvor vi Studenter kan sværme.

Men hvis I dog ei vil,
Saa maae vi beile til
Lundens beskedne Dryade;
Saa maa vort Ungdomsmod,
Varmet af Drueblod,
Kryste den vilde Mænade.

— Kom saa, tag Fod i Haand,
Broder! og slaa din Aand
Lös fra de skimlede Böger:
Skoven er lysegrön,
Verden er ung og skjön,
Livet er evige Löier.

I Skoven.

For Studenter-Sangforeningen.

(*Juni 1840.*)

I Skoven gaaer Livet Andante,
Dets klagende Mol hörer op,
Og Hjertet forandrer sin vante
Ligmarsch til en fyrig Galop;
I Skoven sig Aanden forynger,
Den föler sig evig og fri,
Og svulmer af Glæde og synger:
Tilværelsen er Poesi!

I Skoven, hvor Allivet spreder
Sin dunkle, ernærende Magt,
Hvor Planternes Verden udbreder
Sin tause, sin drömmende Pragt,
Hvor Blomsterne Gulvtæppet virke,
Og Grenene Hvælvingen snoe, —
I Skoven gaaer Musen i Kirke,
Der finder hun Klarhed og Ro.

I Skoven, hvor Sangfugledrotten
Slaaer Leir med sit hele Capel,
Hvor Gjögen tracterer Fagotten,
Og Skovduen Violoncel,

I Skoven har Sangeren hjemme,
Der aner han Tonernes Vægt,
Og löfter begeistret sin Stemme
I Chor med sin vingede Slægt.

Til O. F.

(September 1840.)

Kjæreste Gamle! men er det da virkelig sandt,
At Du Dit Hjerte forbandt
Nys med en Mö?
Flöi fra Din Læbe det Ord,
Hvorved Du glad Dig frasvor
Hælvten af Seng og af Bord,
Indtil I döe?

Har nu Din Verdner omfavnende Philanthropi
Centraliseret sig i
Kjærligheds Lyst?
Er Din Lyksaligheds Dröm
Dukket af Tankernes Ström,
Og hviler yndig og öm
Op mod Dit Bryst?

Gamle! saa vilde Du tykkes, Dig Uret var skeet,
Hvis Din forflöine Poet
Taug til Din Fryd;
Hvis paa den alfare Vei
Köligt han hilsede Dig,
Men ikke af sin Skalmei
Lokked en Lyd.

Hvad skal jeg bringe? — Af Önsker et broget Dusin,
Fattige Vidner om min
Venlige Hu?
Ja, gid et höiere Liv,
Vækket af Kjærligheds Bliv,
Modnes for Dig og Din Viv
Altid som nu!

Gavmilde Feer Dig i Vuggen Din barnlige Tro
Gav og et Hjerte for To,
Andre til Tröst;
Derfor Du Lykken ei frygt!
Lide paa den kan Du trygt,
Thi sit Palads har den bygt
Udi Dit Bryst.

Snart skal den före Dig bort fra den larmende By
Did, hvor Du finder en ny
Virken og Ro;

Hist, hvor den unge Natur
Slynger sig frodig og pur
Rundt om den nöisomme Mur,
Der skal Du boe!

(*Mai 1841.*)

Tidligen vandred Du bort fra den larmende By;
Nu er Din Virken en ny,
Evig Din Ro;
Nu er Din trofaste Sjæl
Strömmet igjen til sit Væld,
Nu er det tause Capel
Legemets Bo.

Indvielse.

I Academicum.

(*October 1840.*)

Boer jeg paa en simpel Qvist,
Hvis Panel er et Orgel, som Stormen tracterer,
Og hvor Lyset brydes trist
Mod det Flor, Edderkoppen filerer;

Eller i et Cabinet,
Hvis Tapeter og Tepper som Regnbuer spille,
Det er Alt dog lige fedt,
Begge Steder maaskee boer jeg ilde:
Hvad nytter mig et Marmorslot,
Hvis mit Humeur er askegraat;
Kun hvor jeg er glad og fri,
Og hvor Hjertet slaaer let, boer jeg godt.

Staaer vor Kneipe paa en Plads,
Der er Circus for Bröndstrædes lovende Sönner,
Og hinsides et Morads,
Hvor man ælter blandt Heste og Bönder;
Eller midt i Byens Liv,
Hvor der trækkes paa Töser og for Majestæler,
Derfor staaer den lige stiv,
Naar forinden den blot vel bestedt er,
Naar Ungdomslyst og Brodersind
Kun flytter med os ud og ind,
Og vort Liv befrugtes af
Sandhedsstraalernes luttrende Skin.

Gid derfor den samme Aand,
Som har tændt os vor Arne og værnet den trolig
Om de gamle Venskabsbaand
Slynge nye i den skiftede Bolig!

Her et kongeligt Asyl
Være bygget for Musernes ægte Familie!
Nödens Tryk og Smertens Hyl
Fjerne Brödrenes hjælpsomme Villie!
Danmark, vor Moder arm og svag,
Glemmes ei her for Glædens Lag!
Alle Sönner staae som Een,
Naar det gjælder dets hellige Sag!

Gid vort Samfunds Existens
Aldrig vorde forfulgt af „Senatets" Catoner!
Gid det altid holdes lænds
For Philistre, saavelsom Spioner!
Altid hædres i vor Kreds
Hine Gamle, hvis Hjerte som Ynglingens blusser!
Her — og intet andetsteds —
Være Vinterqvarteret for Russer!
Döbt være dette Hus herpaa,
Fadder skal Midnatsstjernen staae!
För Studenteraanden döer,
Skal vor venlige Stat ei forgaae!

Indgang

til

Academicums Visebog.

(*November 1840.*)

Tyst er vor Virken, og ensomt vort Liv:
Tankernes Flugt, Aandens tvivlende Kampe
Skues kun af den dæmrende Lampe,
Krydser ei Dögnets smaalige Kiv;
Denne Verden er ikke vort Rige,
Tidt Philistre vi Pladsen maae vige,
Og maae höre som unyttigt Tant
Stemplet Skatten, vi forskende vandt;
Og Livets Kulde, Livets Tvang
Gjör ofte tung vor Ungdomsgang.

O, men vor Stræben belönner sig selv:
Dristig den sprænger den jordiske Skranke,
Og den frie, den seirende Tanke
Dier det Eviges straalende Væld;
Da den dunkle Natur aabenbares,
Og den taagede Verden opklares,
Og Gestalternes brogede Hær
Skiller Aandens det dömmende Sværd;
Da fylder Livets Poesi
Det unge Hjertes Melodi.

Og naar vort lystige Lag vorder sat,
Broderlig tæt, om den flammende Kumme,
Kan vort Bryst ikke Tonerne rumme,
Flyve de ud i den stjernklare Nat;
Og de klinge med stigende Styrke
Om de hellige Kunster, vi dyrke,
Om vor frie, vor freidige Stand,
Om vort yndige Fædreneland;
Og Sangens Trolddom, Druens Daab
Begeistrer södt vort Ungdomshaab.

Men naar vi skifte vort granskende Liv
Og Ungersvenden med Mand og med Borger
Og maae kæmpe mod verdslige Sorger,
Fjernt fra hinanden for Börn og for Viv,
Og naar Aanden med Legemet trættes,
Og de brusende Fölelser sættes;
Mindets Harpe dog trolig har gjemt
Melodien, vor Læbe har glemt,
Og Livets svundne Kraft engang
Skal vækkes af vor Ungdomssang!

Af „Sylvesternat."

(*Februar 1841.*)

Vi er en liden, men modig Hær,
Som altid ligger i Krig
Mod Alt, der Mærke af Lögnen bær,
Mod Fordom, Dumhed og Svig:
Slut, Brödre, Geledderne tæt!
Thi kun naar vi broderlig hjælpe hinanden i Daad og Ord,
Vor Magt er stor,
Og Seieren vorder os let.

Vi bygge trolig ved Nat og Dag
Paa Vidskabs evige Slot,
Men enkelt Styrke var ofte svag,
Og Værket gled ikke godt:
Dog, Brödre, forener Jer kun!
Thi rette vi Alle mod Maalet de brusende Kræfters Ild,
Saa slaae de til,
Og Værket stiger fra Grund.

Vi ængstes ofte at Livets Tryk,
For Tvang vi böie os maae;
Men stemme vi sammen Ryg mod Ryg,
Da kunne vi trygge staae:

Slaaer, Brödre, da Haand udi Haand,
Og tömmer de funklende Bægre med ren og med ærlig Hu!
Vi slutte nu
Et Forbund i Sandhed og Aand.

Academicums anden Aarsdag.

(*April 1841.*)

Vor Hu har intet Blivested,
Den flytter med vort simple Kammer;
Vort Hjerte varmes ikke ved
En huslig Arnes milde Flammer;
Og knuger Livets Qval vort Bröst,
Vi savne tidt en kjærlig Röst,
Som nyfödt Haab og Mod og Tröst
Kan i den syge Sjæl opklække.

Men ene vi dog aldrig staae,
Vor Vei er dog ei mórk og öde,
Saasnart kun vore Hjerter slaae
Hinanden broderligt imöde;
Vi födtes jo af samme Skjöd,
Det samme Aandens Kald vi löd,
Og Evighedens Straale göd
Den samme Ild i vore Aarer!

Og derfor om vor hele Stand
Et stærkt og helligt Baand sig vinder,
Som, selv ei slidt af Tidens Tand,
Med Gubben Ynglingen forbinder;
En Pagt, der voxed frisk og sund
Af Hjertets foraarsvarme Bund,
Men drak sin Marv, sin indre Grund
Af Tankelivets rige Kilde!

Kun Enkeltmand har intet Hjem,
Men husvild er ei hele Stammen:
I denne Kreds vi kaldte frem
Et Arnested for Broderflammen;
Her staaer et Ly for Regn og Vind,
Groer Lindring for hvert sorgfuldt Sind,
Her farver Glædens Kald vor Kind
Og lokker Toner af vort Hjerte.

Og om vort Samfunds unge Kraft
Vil stolt paa Tidens Strömning flyde,
Om Tanken selv, der har det skabt,
Vil som en visnet Skal det bryde;
Det Liv, vi her alt levet har,
De Blomster og den Frugt, det bar,
Skal tindre som en Stjerne klar
Paa vor Erindrings stille Bue!

Soldets Parisienne.

(April 1841.)

Slutter nu Kreds, Brödre! thi hylde
Vi ville Soldets stærke Aand,
Som Tanken Klarhed gi'er og Fylde,
Og sprænger Livets tunge Baand;
See, Sorgens Lygtemænd forsvinde,
Og Lykkens Stjerner i Midnatten skinne!
Livets fulde Lyst
Gynger i mit Bryst;
Jeg tör fordre hele Verden til en Dyst,
Mit Mod maa Seieren vinde!

Jeg har saa tidt staaet i Taaget
Og ledt forgjæves om et Svar,
Naar En og Anden vrövled Noget,
Der dog et Skin af Sandhed bar;
Kom nu! — Min Tunge staaer paa Pinde,
Min Tanke famler ei længer iblinde!
Livets fulde Lyst o. s. v.

Jeg har saa tidt petitioneret
En deilig Pige om et Smil,
Og jeg har fölt mig höist generet
Blot ved en Rift af Amors Pil;

Men nu! — O, gid Hun var herinde!
Hun skulde flux i min Arm sig befinde.
Livets fulde Lyst o. s. v.

Jeg saae et Pust Haabet henveire,
Som spired frem en Foraarsdag,
Og sukked modlös: „aldrig seire
Skal altsaa Folkets gode Sag!"
Men nu! — Jeg Skyggerne seer svinde,
Og Friheds Morgen i Vesten oprinde.
Livets fulde Lyst o. s. v.

Du Soldets Hær! Löft altsaa Choret,
Det ryste Nathimlens Paulun!
Og, sank en Död ned under Bordet,
Det vække ham som Domsbasun!
Hvor Soldets röde Fakler skinne,
Tidt hinanden vi samlede finde!
Og dets fulde Lyst
Varme op vort Bryst,
At vi kjække drage ud i Kampens Dyst
Og Seierens Krandse vinde!

Regensvise.

(*Juli 1841.*)

Hvo kjender ei den gamle Gaard
Ved Rundetaarnets Side,
Som strunk i röd Mundering staaer
Besat med Snore hvide?
Tohundred Aar den stod galant,
Hvor haardt end om dens skarpe Kant
Det blæste.
La la la o. s. v.

Den hele Gaard er viet ind
Til Hjem for tause Muser;
Ikkun den kaade Sommervind
I Lindens Krone suser,
Og — stundom Provst og Facultet
En skarp Reveille paa Trompet
Kan blæse.
La la la o. s. v.

Dens gjæve Sönner, Par ved Par,
Paa Kneipen sidde stille,
Og öse mangen Perle klar
Af Sandheds rene Kilde,

Og kæmpe trolig Aandens Kamp,
Mens op mod Loftet Pibens Damp
De blæse.
La la ta o. s. v.

Men hver Gang Julis förste Sol
Mod Horizonten hælder,
De flux forlade Bog og Stol
Og deres trange Celler,
Og fölge Glædens frie Kald,
Og sværme gjennem Skovens Hal,
Og blæse:
La la la o. s. v.

Saa griber Soldets stærke Aand
De ungdomsvarme Gutter,
Og knytter manget Venskabsbaand
I flygtige Minutter,
Som först i Graven skal uddöe,
Hvor koldt end over Livets Sö
Det blæser!
La la la o. s. v.

Saa runger deres höie Chor
Til Moderhjemmets Hæder,
Om Livet, som derinde boer,
Og dets fidele Glæder,

Om Ham, som fra sin höie Mast
Saa stærkt, at Gothens Hjerne brast,
Jo blæste.
La la la o. s. v.

— Nu synker Dagen, som i Blod
Har döbt Hans Heltcrygte*),
Som lys og venlig Fadder stod
Til Gaarden, Han os bygte:
Op Brödre, Hver som Stemme har,
For den en jublende Fanfar'
Vi blæse!
La la la o. s. v.

Academicums Carneval.

(*Februar 1843.*)

Kors, Academicum! er det Dig selv?
Kjender Du Dig i det store Hotel?
Du, som i Vimmelskafts-Sölen sov vel,
Druknende i Gjæld!

*) Slag paa Colbergheide d. 1 Juli 1644.

Hvor er Din Sphære af Tran og Tobak?
Hvor er Dit Vinduestræk og Din Schak,
Oppositionen med Briller og Frak
Og drövtygget Snak?
Her seer man jo Ministre,
Ulke og Stokphilistre,
Gentlemen og Pak:
En afdanket Formand slaaer
Her paa Puf Etatsraads-Folder,
Og for Blomsterpige gaaer
Mangen driftig Solder:
See, Carl Nielsen i Embedshabit,
Gamle Bekjendte af Holbergs Elit',
Triblers Fink-Lohr og tyrolsk Qvirrevit
Og Frökner i Sort og Hvidt!

Ak, men det Hele er kun Illusion!
Atter, naar Phœbus faaer fyldt sin Ballon,
Finder Enhver kun sin gamle Person,
Blot for al Fiction:
Lysene slukkes, og Tonerne döe,
Skjægget groer frem paa den blomstrende Mö,
Hele Besætningen gaaer op i Frö,
Thi „alt Kjöd er Hö!"
Herskab og Domestikker
Af samme Bolle drikker,
Lige genereux:

Ungdomskraften slaaer Sparto
Til de puddrede Parykker,
Og Magnaters Morgenro
Endes af en Rykker:
Stadsen bli'er bragt Marschandiseren hen;
Slet ingen Rest af vor Lyst er igjen,
Uden et Hul i din Kasse, min Ven!
Og saa dine Tömmermænd!

Lad det kun flygte, det raske Moment!
Lad det ha'e tömt Dig Din Pung saa omtrent!
Glæden, min Bro'er! gier, naar selv den er endt,
Varige Procent:
Svulmer Dit Bryst ikke af Harmoni?
Hörer Du Toner ei bruse deri,
Toner af Livet og dets Poesi,
Som gjör stærk og fri?
Tidt skal dit Hjerte banke,
Tidt nynne skal din Tanke
Samme Melodi:
Snart vi skilles, — og faae Kald,
Viv og Börn og egen Hytte,
Mindet om vor Ungdom skal
Vi dog med os flytte;
Og naar engang udi Bedstefaers Sal
Atter der nippes af Glædens Pokal,
Gjenfödt af Tanken opstande da skal
Vort lystige Carneval!

Studentervise.

(Februar 1843).

Nu staaer Naturens öde Sal
Med Sneens Liggardin behængt,
Og Stormens susende Choral
Har Fuglens Sang fortrængt;
Men i vort unge, varme Bryst
Der spirer Liv, der klinger Lyst,
Og bære maa den frosne Jord
Vor Glædes Rosenflor.

Vel knuged Prosalivet tidt
Vort Hjerte med sin klamme Haand,
Og Gjæld og synkende Credit
Paa Glæden lagde Baand;
Men Standen har en Capital,
Som klared mangen Nöd og Qval,
Og löste mangen Vexel ind,
— Et let og lystigt Sind.

Vistnok den lange Dag vi sled
Collegiets Bænk, Systemets Bog,
Men tro ei, Verdens Herlighed
Useet forbi os drog:

Thi Aandens Stræben i sig selv
Indslutter Livets rige Væld;
Den föder Frihed, og dens Magt
Er Verden underlagt.

Lad derfor visne Gentlemen
See haant ned til vor simple Stand,
Vi vil slet ikke bytte den
Med nogen Don Juan:
Med Modet kjækt, med Sindet fro,
Den Dont, hvortil vi kaldtes, troe,
For Frihed, Fædreland og Mö
Vi leve vil og döe!

Academicums Gravöl.

(December 1843.)

Sold, Academicum, een Gang endnu!
Kald Dine Sönner med sværmende Hu!
Löft Dine Stemmer til Gjenboers Gru
Een Gang endnu!

Væk nu med Driverne, Bordene frem!
Stolene ind mellem Stolene klem!
Bli'er der ei Plads til et törstende Lem,
Faaer han gaae hjem.
Kom, vore Ganymeder,
Unge Johan og Peder,
Og sæt Boller frem!
Thi det var jo dog en Skam,
Om vor Kneipe Straadöd döde,
Den bör druknes i en Dam
Udaf Druer röde.
Kraftigt og frisk var det Liv, den gav Ly,
Derfor den hilse sin Död uden Sky!
Lystig og kjæk, som den var i sit Gry,
Den dale for Nytaarsny!

Husker I, dengang vi bosatte ble'
Klods paa Regensen for Markstykker tre,
Levede sobert af Kaffe og The
I vor Idee;
Fik, mens vi sad paa den muddrede Plads,
Tyrke-Divaner og christent Calas,
Lavede Hyldingsadresser paa Trads; —
Jo, det var Spas! —
Spilte „Contubernaler,"
Og hörte qvalme Taler
Af Professor Ras —;
Slog saa ned i Vimmelskaft,

Trak af Russer hele Flokken,
Soldede med dem paa Kraft
Efter Formandsklokken:
Tegned og præked og sang Politik,
Snyder paa Snyder fra „Kammeret" fik,
Misted vor Kasse, men holdt os en Cliqve,
Og halvt i Hundene gik.

Ja, vi er blevne os lige til Sidst;
Selvsamme Dyder og selvsamme Brist,
Vrövl og Principer og Enhed og Tvist
Boe her som hist.
Nu er det ude, vort Kredslöb er endt,
Formen, vi bugted os i, har udtjent;
Nytte vi skal, hvad vi her har erkjendt,
I et nyt Moment.
Imorgen Qveld med Glæde
Skal ind i dette træde
Hver en brav Student:
Men i Aften Mindets Kraft
Seire over det, vi haabe,
Blande i den stærke Saft
Vemods milde Draabe!
— Her har vi tömt Ungdomsglædernes Skaal,
Varmet vort Hjerte ved Vingudens Baal,
Svoret, at Frihed og Ret er vort Maal:
Drik Academicums Skaal!

Unionsaftenen.

(December 1843.)

Studenter vi kaldes, men e r jo ingen Ting,
Kun svævende Skygger i Livets faste Ring,
Af Titel Borgere, Mænd af Kjön,
Spirer til Meget, men Spiren er — grön.
M a g t e n er forbeholdt Autoriteterne,
S t e m m e r e t hæfter ved Fæste og Grund,
V æ g t er nu een Gang forlehnet Moneterne,
T i l l i d er Oldingens arvede Pund:
Har da vi Unge, vi Fattige og Faa
Ei Lod og Del i det Værk, der bygges paa?
Har Livet ei levnet til os et Hverv?
Trænger Historien ei til vor Skjerv?

Jo, Brödre! vel blev et usynligt Maal os sat,
Vel færdes i Aandernes Kreds vi Dag og Nat;
Af denne Verden er ei vort Kald,
Evigt er Livet, som værne vi skal;
Men her i Tiden vi fik og et Ærende,
Fjeren vi blev i dens sneglende Uhr,
Udi dens Brygninger er vi det Gjærende,
Og i Kehraussen har vi förste Tour:
Den Tanke, Livet skal styres af engang,
Den jubler alt i vort Bryst sin Seierssang;
Vi skal, om saa trygt hele Verden sov,
Repræsentere B e v æ g e l s e n s Lov.

Og derfor frisk Mod, Studenter, en avant!
De Gamle följe med, naar vi kun gaae foran;
Lad „grönt" kun være det Flag, vi för',
Grönt er jo Livets og Haabets Couleur. —
Længe vi stod der, splidagtigt forgrenede,
Rakte hinanden ei broderlig Haand;
Det er forbi, vore Kræfter forenede,
Forbundet sluttet med Hjerte og Aand:
Nu skal samdrægtigt vi stræbe mod det Maal,
Hvorhen Compasset alt viser med sin Naal;
Og engang skal den tredelte Nation
Tage Exemplet af vor Union!

II.

FRIHED OG FÆDRELAND.

Til de Unge.

(*November 1846.*)

I Taage hylles vore Fædrekyster,
Som skulde Himlens Lys ei meer dem naae;
Tungt löfter Havet sine hvide Bryster,
Som om en Smerte rugede derpaa;
I Stormen, som de öde Skove ryster,
Der höres dybe Varselstoner gaae,
Og paa hvert Blad, der er af Træet revet,
Et „Mene Tekel Upharsin" staaer skrevet.

Skal Danmarks blege Stjerne da udslukkes,
Som Solen af en mörk Novemberdag?
Skal over dette Rige Bölgen lukkes,
Som over et forlist og splintret Vrag?
Skal denne Slægt, af Ælde mat og svag,
Snart som en törret Gren fra Stammen hugges?
Er, hvad der rörer sig i Folkets Skjöd,
Kun sikkre Forbud om dets nære Död?

Jeg veed det ei — men Tvivl og Mismod spænder
Sit dunkle Net omkring min bange Hu;
Thi Fare seer jeg, hvor jeg Öiet vender,
Men Frelsen saae jeg intetsteds endnu;
Jeg seer Erinnyen sin Fakkel tænder,
Og Tvedragts Klöft og Undergangens Gru;
Men Pallas, som kan Skjæbnens Ilen standse,
Jeg seer ei springe frem med Skjold og Landse.

Jeg seer Europas Herrer Lodden trække,
Som afgjör, hvad et lille Folk er værd;
Jeg seer et stort, berust af Hovmod, lægge
Paa Vægtens anden Skaal sit Brennus-Sværd;
Jeg seer forvovne Lögnes Skybjerg dække
Det sidste Glimt af Sandheds Middagsskjær;
Jeg seer forrædersk Blendværk Grændser flytte,
Og Egennyttens Gribbe söge Bytte.

Jeg seer mit Sprog, der yndigt blomstred frem
Ved Gratiers og Musers hulde Pleie,
For Slegfred agtes i sit eget Hjem
Og som Slavinde for et fremmed neie;
Og Folkets bedste, dyrebare Eie,
Der hviler som en Skat i Sprogets Gjem,
Dets Sjæl, dets Aandeliv, dets Tankekilde,
Den seer jeg plumres eller gaae tilspilde.

Og dette Folk, der har saa store Aner,
Hvis Navn löd Verden rundt i Vaabenbrag
Og straalede fra Knuds og Volmers Faner
Og luede i Juels og Vessels Flag,
Hvis Hæder drog med Tychos Stjerners Baner
Og hviler sig paa Thorvalds Sarkophag,
— Det seer jeg svæve som en flygtig Skygge
Omkring i Skinnet af sin gustne Lykke.

Jeg seer det sig ved Dögnets Glimmer klæbe,
Og sorglöst tumles om af Vindens Kast;
Jeg seer det som et sövnigt Trækdyr slæbe
Paa sine egne Synders tunge Last;
Jeg seer det efter Friheds Havn at stræbe,
Men sidde dog i Fordoms Mudder fast;
Thi for til Pagtens Sinaï at lodses,
Det har Philistre nok, men ingen — Moses.

See, derfor tvivler jeg, og derfor sukker
Min Sangfugl, naar den vilde være glad;
Og dog paa Tonens milde Bölge vugger
Sig Haabets friske, grönne Olieblad;
Et Haab, som intet Mismods Skybrud slukker,
Og ingen Tvivlens Storm kan splitte ad!
Et Haab, i Lyst undfanget, födt i Smerte,
Som derfor först kan briste med mit Hjerte!

Jeg haaber paa den gamle Kæmpestamme,
Som stod i Seklers Skiften rank og prud,
Hvis Blade svedes hist af Solens Flamme,
Mens her de krölledes af Rusk og Slud,
Men som i Saft og Marv dog blev den samme;
— At den skal skyde nye, friske Skud,
Med vaargrönt Löv og sommerfrodig Skygge,
Hvorunder Nordens Slægter trygt kan bygge.

Jeg haaber paa de Unge — ja, paa Eder,
Hvis Vuggeqvad Normannaharper klang
I Chor med Hymnerne fra Seines Breder,
Som drak af Tidens Horn dens Frihedstrang
Og svor i Sjælens Rus de dyre Eder;
— At I vil holde dem som Mænd engang;
At I vil voxe over Eders Fædre,
Og vorde större, stærkere og bedre.

At I vil vogte vel den Altarlue
For Alt, hvad der er stort og skjönt og sandt,
Som blusser lifligt nu bag Barmens Bue;
At den ei qvæles skal af Verdens Tant,
Ei vifte hid og did, naar Farer true,
Ei döe, fordi den ingen Næring fandt,
Men Livets dorske Masser gjennemglöde
Og tændte Eders Land en Morgenröde.

At I skal Kraftens spredte Strömme böie
Med mægtig Villie mod det store Værk,
Der er det samme for de Smaa og Höie,
For Lærd og Læg, for Kriger og for Klerk;
At I vil vide: Trætte spilder Möie,
Men Enighed gjör svagest Evne stærk;
At I vil Alt for Eet og Eet for Alle,
Og med det Maal, I valgte, staae og falde.

At I den længe tabte Vei skal finde
Igjennem Örknens Sand til Canaan,
Og reise Zions solbestraalte Tinde,
Og tvætte Syndens Spor i Kedrons Vand;
At I med stærke Mure skal forbinde,
Hvad der er söndret nu af Tvedragts Tand;
At I skal slaae Philistrene af Marken,
Og lægge Sangens Mandelstav paa Arken.

At, hvad der er forkuet, I skal rette,
Og trække, hvad forvredet er, i Led;
At, hvad der nu er Gaade, I skal gjette,
Og sætte Gjerninger i Drömmes Sted;
At I forene skal i evig Fred
Den skilte Asa-Æt paa Ida Slette,
Og atter vise den forbauste Jord
Et frit og enigt, stort og mægtigt Nord.

Det Haabet er, som gjör, jeg ei forsager,
Om intet Fyr jeg seer i bælmörk Nat;
Det er det, som min Idræts Byrde drager,
Om jeg vil synke sammen slöv og mat;
Det gjör, jeg ræddes ei og ikke klager,
Om jeg mig tykkes feigt i Stikken ladt;
Det gyder Sjæl og Styrke i min Stræben;
Det lægger mig en Smule Sang paa Læben.

Men snart maaskee min bedste Kraft skal svinde,
Og da mit Haab vil tabe af sin Pragt;
Og engang skal Nödvendighedens Magt
Min Stræben stække og min Tanke binde,
Og da vil Haabet vorde löst og svagt;
Og engang vorder jeg i Mulde lagt,
Og lever kun i mine Venners Minde;
Hvad jeg har villet, er i Kisten gjemt,
Min Daad er smuldret, og min Sang er glemt.

Men dette Haab tör ei med mig fortæres,
Maa ikke sygne, og maa ikke döe:
Bevinget skal det gjennem Tiden bæres
Og sænke dybt i Hjerterne sit Frö;
Af Livets bedste Safter skal det næres
Og fæste Rod paa Fjelde som paa Ö,
Til det slaaer ud sin Blomst i liflig Glorie
Og vorder klar og virkelig Historie.

Derfor, I Unge! Eder jeg udnævner
Til Arvinger af Haabets Herlighed;
Jer skjænker jeg det Meste, som jeg evner;
Jer lover jeg det Bedste, som jeg veed;
Men Eder ogsaa jeg til Ansvar stævner,
Hvis Haabet synker sygt og visnet ned,
Hvis det gaaer ud i Livets Nöd og Trængsler,
Hvis Magten qvæler det i sine Fængsler.

Frem da, I Unge! under Haabets Fane
Mod Maalet, fjernt maaskee, men höit og lyst!
Fremad i Livets stille Alvorsdyst!
Fremad, naar lydt den galer, Slagets Hane!
Fremad, med ærligt Sind og aabent Bryst,
Ad Pligtens Vei og Ærens stolte Bane!
Fremad, i sluttet Linie, Mand ved Mand!
Fremad for Frihed og for Fædreland!

Jylland.

(August 1839.)

Du Kæmpearm, som trodsende udstrækker
De hvide Revler i den vrede Sö,
Og for Havgusens klamme Favntag dækker
As-Odins Kongestol og Gefions Ö!
Du er en Hjörnesten for Danmarks Rige,
Som aldrig brydes skal af Bölgens Magt,
Som Fjendehær ei let skal overstige,
Skjönt Du ei Fjelde har til Grændsevagt!

Thi af Din haarde Bund et Væld der springer,
Som gjennemströmmer hele Din Natur,
Som stempler Sandets Flugt paa Stormens Vinger,
De runkne Ege og den bratte Ur;
Som gjennem Hedens öde Storhed taler,
Naar taus den hviler under Nordlysskjær,
Fra Dalens vilde Klöft, hvor Bækken maler
Den Rug, Din Ager skarp og karrig bær:

Som lyder höit fra Dine Sönners Tunge
I Sprogets brede Lyd og dybe Klang,
I Viserne, som Dine Döttre sjunge
Ved Klynens Blink i Vinteraftnen lang:

— Vel Kjöbstadaand gad Sprogets Marv fortrænge
Og give Sangen et moderne Sving;
Men Spentrup-Præst slaaer end de gamle Strenge,
Og Ordet runger djærvt fra Viborg-Ting. —

Som gjennem Folkets Hjertekamre ruller,
I Armens Muskler og i Kinden röd;
— Derfor det aldrig skjalv i Kampens Bulder,
Men stod, Dankongen tro i Liv og Död:
Mens Dine Ege trodse Stormens Vælde,
Man mindes skal Din Helt fra Nörreris,
Og Malplaqvet og Sehsted kan fortælle
En Saga stolt til Dine Kæmpers Pris.

Det Væld er Kraft, — er den, hvorfra i Norden
De Strömme sköd, som knuste Romas Örn;
Udtörret næsten overalt paa Jorden,
Den sprudler frisk i Dig og Dine Börn:
Bevar den vel, lad Kiv den ikke lamme,
Lad den ei dunste bort i Dorskheds Favn,
Saa skal Din Sön, hvorhen han gaaer, ei skamme
Sig ved sit ærlige, sit jydske Navn.

Fædrelandet.

(*Mai 1840.*)

En Stemme klinger i min Barm,
Som strömmer fra mit Hjertes Kammer;
Med Kræfter fylder den min Arm,
Min Villie tænder den i Flammer,
Den griber Sind, den fængsler Sands;
Thi Stemmen er — mit Fædrelands,

Hvor er mit simple Land ei smukt,
Naar Vaaren paa dets Kyst er landet!
En venlig Dal af Bölgen lukt,
En Have svömmende paa Vandet,
En Sal af Bögekroner hvalt,
Hvor der er Fred og lyst og svalt!

Hvor stolt, hvor herligt er det Hav,
Som Armen blank om Landet slynger!
Om Helten i dets dybe Grav
I Stormen det et Drapa synger;
Sin Sangers Ord det svigter ei,
Det er til Roes og Magt vor Vei!

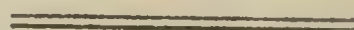
Kald gold og fattig kun den Jord,
Som ikke Malmens Aare dölger;

Vor Rigdom op af Marken groer,
Den vugges hid af Havets Bölger;
Og her er Kundskabsskatten fuld,
Og Sproget eier Toneguld.

Kald ussel kun den Stat og svag,
Som næsten ringest er blandt ringe;
Men mægtig er den gode Sag,
Et enigt Folk kan Ingen tvinge:
Kom I kun, Östens Ravne! kom,
Jeg stævner Ier til blodig Dom!

Kald kun mit Folk en stakkels Træl,
Et Offer fromt for gamle Rænker;
Det har forlængst frigjort sig selv
Fra Fordoms Baand og Mörkets Lænker;
Og Frihedstræet trives kun,
Hvor det er skudt af Sandheds Grund.

Og derfor elsker jeg mit Land,
Og vier det hver Kraft, jeg eier;
For det jeg virke vil som Mand,
Jeg möder, hvor dets Fane vaier,
Indtil dets moderlige Skjöd
Indbyder mig til Hvilen söd.

Nordens Enhed.

(*Februar 1842.*)

Længe var Nordens
Herlige Stamme
Spaltet i trende
Sygnende Skud;
Kraften, som kunde
Verden behersket,
Tyggede Sul fra
Fremmedes Bord.

Atter det Skilte
Böier sig sammen;
Engang i Tiden
Vorder det Eet;
Da skal det frie,
Mægtige Norden
Före til Seier
Folkenes Sag!

Friheden.

(Februar 1842.)

En Frihedsaand vi har annammet:
Af Aarhundreders Qval er den föd,
Og mange Slægters Blod den ammed,
För den Tidens Mulm gjennembröd;
Men nu den mægtig raader Livet,
Den löfter Modet i vor Barm,
Den styrker Kraften i vor Arm,
Og med den er os Seieren givet:
Brus höit, vor Frihedssang!
Flyv over Sö og Vang!
Og meld hver Træl,
At Livets Aand vil snart indfrie sin Gjæld!

Hvor Kundskabs Træ bær Frugter rige,
Modnes Sæden til Frihedens Höst,
Naar Timen slaaer, saa vil den stige
Frem af Folkets drömmende Bryst;
Den bryder gjennem Bajonetter,
Og styrter Fængslerne omkuld;
Naar Lidelsernes Kalk er fuld,
Fuldbyrder den, hvad den forjætter:
Brus höit, vor Frihedssang!
Flyv over Sö og Vang!
Og meld hver Træl,
At Livets Aand vil snart indfrie sin Gjæld!

Paa Vaarens Vind flöi hid dens Stemme,
Lærkens Sang har det Budskab os bragt:
At Frihed her skal vorde hjemme
Og fornye os Fortidens Magt;
Lad fremmed Overmod saa vie
Til Undergang vort Navn, vort Sprog;
Vi knuse det forhadte Aag
Og skal lære Overmodet tie.
Flyv da, vor Frihedssang!
Hen over Sö og Vang!
Og meld hver Træl,
At Livets Aand vil snart indfrie sin Gjæld!

Vaarsang.

(*April 1842.*)

Vaarens Luftning Plantelivet vækker
Og forsamler Skovens Fuglechor;
Ak, men bort med den vor Skare trækker,
Og vort Samliv taber nu sin Flor!
Lagets Jubel vor fidele Kjæde
Flokker sidste Gang bag Cellens Mur,
Snart opsöger ensom Hver sin Glæde
I den stille, drömmende Natur.

Brat vil dele sig vor fælles Bane,
Og uventet lyder Livets Kald;
Nu i Vaar kan Ingen af os ane,
Om til Höst vi atter samles skal.
Ak, for mangen trofast Ven man redte
Alt den sidste Seng i Jordens Skjöd;
Mens saa mange, rundt i Landet spredte,
Döde ordinair Philisterdöd.

Men, er Venskabspagten, vi har knyttet,
Meer end Dunsten af et Glædeslag,
Af vort Hjertes dybe Trang beskyttet,
Bygt paa samme Aandens Ridderslag,
Da — hvor vidt vi end i Verden spredes,
Fælles Hjem vi har i eet Gebet,
Og om vi af skilte Stjerner ledes,
Dog vort sidste Maal forbliver eet.

Brödre, löfter da det fulde Bæger,
Lad os sværge, för vi skilles brat:
At hvad dybest nu vort Sind bevæger,
Vil vi værne som vor bedste Skat!
Troe den Fremtid, som er os forjættet,
Troe, til Friheds Morgen Natten bröd,
Troe, til al vor Gjerning er udrettet,
Troe mod Fædrelandet til vor Död!

Epilog
til
Politisk Visebog.
(*Mai 1842.*)

Det skrevne Ord sig paa Hosesok
Maa liste Censor forbi,
Det talte vogter med Skilt og Stok
Vort nidkjære Politi;
Men Sang lægges mindre for Had;
Thi Viser er Ordets uskyldige Duer, som ei gjör Jagt
Paa Kongers Magt,
Men hente kun Haabets Blad.

Saa lad os synge, naar Livets Baand,
Naar Tvivl og Mismod og Frygt
Vil sammensnöre den frie Aand,
Og Hjertet slaaer mat og sygt;
Thi Styrke i Sangen der boer:
De smaalige Hensyn, de hæmmende Skranker, vi stödte paa,
Lig Jericho,
Maae styrte for Stemmernes Chor.

Og lad os synge, naar Glædens Sol
I Horizonten opgaaer,
Naar Tanken trækker i Söndagskjol,
Og Hjertet feirer sin Vaar;

Thi Sang er de Lystiges Sprog,
Naar Brystet er fuldt og vil sprænges, da tolke det maa sin Fryd
I Toners Lyd
Og taaler ei Taushedens Aag.

Og naar vor Moder, af Qvide mæt,
Engang vil löfte sin Röst,
Naar hun os byder for Folkets Ret
At kæmpe den sidste Dyst,
Saa gribe vi syngende an,
Saa trænge vi jublende fremad, hvor Fjenderne tættest staae,
Og falde saa
For Frihed og Fædreland.

Modersmaalet.

(Januar 1843.)

Du Danske, som kan höre
De velske Toners Flugt,
Hvi finder dog Dit Öre
Vort simple Sprog saa smukt?
Veed Du, som vidt har vanket,
Hvorfor Din Kind blev röd,
Hvorfor Dit Hjerte banked,
Naar Hjemmets Tale löd?

Fordi den Sjæl, som lever
I Folkets tause Bryst,
Som det i Modgang hæver
Og trodser Kampens Dyst,
Som i dets Idræt præger
Sin Fylde og sin Magt,
— Er den, der sig bevæger
I Sprogets Rhythmedragt:

Fordi, naar Tanken svinge
Sig dristigt vil og vidt,
Paa Modersmaalets Vinge
Den kun kan flyve frit;
Og nynne kan vort Hjerte
Kun Tonerne, hvori
Vi lærte Livets Smerte
Og Livets Poesi.

Og disse Toner rumme
Jo Folkets bedste Kraft;
Og aldrig de forstumme,
För det sig selv har tabt:
För Danmarks gamle Löve
Maa bære fremmedt Aag,
Skal ingen Fremmed röve
Vort kjære danske Sprog!

Hilsen

fra

Kjöbenhavn til Upsala.

(Juni 1843.)

Da nys den feire Vaar
Slog sine Bögetelte, hvor Öresundet gaaer,
Da blev os trange Hjemmets Baand,
Da drev os ud paa Havet den frie Vikingaand.

Her staaer vor Valfarts Maal,
Hvor Sveakraftens Vugge paa Gænge gik af Staal;
Hvor frisk endnu den Stamme groer,
Hvis stærke Grene favned engang det hele Nord.

Thi nu har Sandheds Væld
Af Sagas Skjold jo tvættet hver gammel Skyld og Gjæld;
Nu knytter Aandens unge Magt
Af Tvedragts lange Kjæde en hellig Broderpagt.

I Trillingfolkets Bryst
Slaaer nu det samme Hjerte for fælles Sorg og Lyst;
Og parret staaer i Toners Krands
Den samme Haabets Spire med fælles Minders Glands.

See, derfor drog vi hen
At trykke Eders Höire — og skilles ad igjen;
Men Aanden, som os drev, bestaaer:
Vor Hilsen er en Svale, der varsler Nordens Vaar!

Opraab.

(August 1843.)

Mit Folk! hvor er Din Fortids Magt,
Da Nordens Lande Lov Du gav
Og speiled trende Kroners Pragt
I Östersö og Vesterhav?
Er Danmarks Löve, træt og spag,
Indslumret paa sit öde Leie,
Og tör ei for sit sidste Eie
Den vove nu det sidste Slag?

Mit Folk! hvor er Dit Hædersnavn,
Som Sværdene paa Valen sang,
Som, luende fra Vikingstavn,
Sig til Europas Grændse svang?
Er i en evig Kummers Nat
Nedgangen Din Erindrings Maane?
Tör man ustraffet Dig forhaane
Og kaste Tærning om Din Skat?

Mit Folk! hvor er Dit Modersmaal,
Som gjemmer Fædrenes Bedrift,
Og gav det Ry, de vandt med Staal,
Et herligt Liv i Sang og Skrift?

Skal det fra Sli til Kongeaa
Beskæmmet for et andet vige,
For snart med Resten af Dit Rige
At sygne, glemmes og forgaae?

Mit Folk! mit Folk! hvor er Du selv?
Fornemmer Du ei Tidens Röst?
Fornemmer Du ei Livets Væld
Og Kraftens Strömning i Dit Bryst?
Har Du ei bygt Dit Fremtidshaab
Paa fremmede Despoters Naade,
Saa lös med Sværdet Skjæbnens Gaade,
Og stig gjenfödt af Kampens Daab!

Slesvig.

(November 1843.)

„Nu har vi Ledet hængt tilret;
Og Gud vil Vangen hyre,
At ingen Fremmed bryder det" —
Saa mælte Dronning Thyre.
Men tidlig sluktes Thyres Aand,
Og Ledet sank for Fjendehaand,
Og smeddet blev et Slavebaand
For Anguls frie Sönner.

Hvor „Danmarks Hertug“ Knud med Staal
Skrev Venden danske Love,
Tör nutildags det danske Maal
Sig knap til Tinge vove;
Der staver nu hver Skolepog
Hel drövelig sin tydske Bog;
Der tör Guds Ord i Hjertets Sprog
Ei Vei til Hjertet finde.

Har da det danske Folk ei Gnist
Af Fædres Kraft tilbage?
Har det mod Vold og Argelist
Til Værn kun daadlös Klage?
Og vil det pleie Ro og Mag,
Indtil det seer engang den Dag,
Da Danmarks himmelfaldne Flag
For „Brændenelden“ stryges?

Nei, Brödre! nei, vi har udtömt
Vor Kummers Kalk til Bunden,
Og al den Lykke, vi har drömt,
For Nuets Krav er svunden:
Hvad Folket vil, det Folket kan; —
Nu vil vi, at vort Fædreland
Forynget skal fra Gravens Rand
Til Seir og Frihed stige!

Og see — det lysner alt i Syd:
Midt paa de Tydskes Tinge
Peer Hjort Lorenzen slog til Lyd
Med Modersmaalets Klinge;
Og Thyres Vold er reist paa Tryk,
Og Slesvigs Bönder, Ryg mod Ryg,
Vil slaae en Skandse fast og tryg
Om Danmarks nye Rige!

Adlens Skaal.

(*Mai 1844.*)

Hvor saare lidet skal der til,
For Adelsmand at kaldes!
Et fremmed Navn, et von hængt til,
En Stump Papir — ist Alles.
Har saa en Pande han af Staal,
En Rygrad smidig som en Aal
Og Barter af normeret Maal, —
Behöver han ei mere.

Saa er ei blot han comme il faut
Imellem sine Lige,
Men kan pr. Gjenvei Toppen naae
Af Ærens Trappestige;
Saa kan han staae bag Kongers Slot
Og slæbe paa Prindsessers Kjol'
Og gjöre Gjæld paa sin Parol', —
Ja, han kan meget mere.

Kun han sit Folk i Öst og Vest
Repræsenterer værdig;
Har han engang lidt Jura læst,
Er strax en Amtmand færdig;
Hans Bryst er som bestemt af Gud
Til Maal for Naadens Stjerneskud,
Imens til Dören agterud
De gyldne Nögler passe.

Og har han saa en Hovedgaard,
— Thi Hoved han ei bruger —
Til Stænderne han sendes, for
At sove otte Uger;
Ja, stundom endelig det hænds
Han vaagner op som Excellens,
Og rögter Statens Tarv, imens
Hans Kudsk besörger Fruens.

Men Adelskabet er ei lagt
I Svineskinds-Patentet:
Det arves kun med Aandens Magt,
Staaer kun i Hjertet prentet;
Det vindes kun paa Kampens Dag
For Sandhed og den gode Sag,
Og Folket skjænker Ridderslag
Af Ret, men ei af Naade.

Og har vi her end meer end nok
Af hin forlorne Adel,
Saa har vi dog en lille Flok
Foruden Frygt og Dadel;
Vi kar jo Clausen, Schouw og Hvidt
Og En og Anden fleer, som tidt
Har handlet kjækt og talet frit:
Op, Brödre, Adlen leve!

Fædrenes Minde.

(*Januar 1845.*)

Du Ætling af den unge Tid,
Hvis Bauta Haabet bygger!
Vend Dig en Stund fra Dögnets Strid
Mod Oldtids stille Skygger!
O lyt, hvor Mindets Fugle de sjunge!

Er Livets Morgengry end slukt
I træge Seklers Mörke,
Og Kæmpehöien længe lukt
Alt over Kæmpens Styrke:

Saa er dog til et evigt Ry
Den svundne Storhed viet;
Og Styrken föder sig paany,
I Lön af Rygtet diet.

Den voxer i de Unges Hu
Alt som en mægtig Tanke;
Den modnes til engang endnu
At bryde Tidens Skranke.

Fuldbyrdes skal, hvad Volas Qvad
Forkyndte Guder rige:
Af Syndens Nat og Dödens Bad
Skal Norden gjenfödt stige.

Og Asers Slægt i evig Fred
Skal sig til Eet forbinde:
Det er det Haab, som lufter ned
Til os fra Fædres Minde.
O lyt, hvor Mindets Fugle de sjunge!

Löftets Bæger.

(*Januar 1845.*)

Herlige Moder, Skjoldmö prud,
Gjordet af Havets sölvblaae Belte,
Hist klædt i Graners sorgdunkle Skrud,
Skygget her af lysgrönne Telte!
Sten er Dit Pandser,
Isbræ Din Hjelm og Skjær Dine Landser,
Malmtunge Sener snoe Din Arm;
Men Kjærminderne smykke Din Barm,
Og Din Isse Polarstjernen krandser!

Dig gjælder Löftet: — tag det hen,
Som det med ærligt Sind er svoret;
Fædrenes Aand nu Sönnerne send,
Saa skal Gjerning stige af Ordet:

Lær os at kæmpe
Freidigt som de og ei med Lempe,
Kæmpe i Livets Alvorsdyst,
Og mod Fjenden i vort eget Bryst;
Lær os Tvivlen og Frygten at dæmpe!

Sprede da skal vor unge Magt
Sandhedens Lys i Vraaer og Kroge,
Sprænge hver Snare, Lögnen har lagt,
Og forjage Fordommens Taage,
Ende vor Trængsel,
Tanken og Ordet löse af Fængsel,
Bygge vor Ret paa Friheds Grund
Og slaae Bro over Hav, over Sund,
Hvor den gaaer, vore Hjerters Forlængsel!

Herlige Moder, Kraftens Brud,
Mindernes Hjem og Haabets Vugge!
Du skal ei lyde Fremmedes Bud,
Og Din Hæder Barbarer ei slukke!
Fædrene kjöbte
Dyrt Dig for Staal, og Blod Dig döbte;
Værge Dig tro skal Sönners Hær,
„Til den sidste ligger paa sit Sværd:“
Det er, Moder, vor Pagt og vort Löfte!

Vers paa bellmanske Melodier.

(Februar 1845.)

1.

Kom, Brödre, lad os vanke
Imellem disse Stammer slanke!
Her sværme skal vor Tanke
Fri og let i Naturens Vaar,
Hvor Fuglechore gynge
Sig under Loft og Hymner synge,
Mens unge Hjortes Klynge
I Engens Græs til Midien staaer;
Ned Solen gaaer,
Om Toppene sit blanke
Guldnet den slaaer.
Kom, Brödre, lad os vanke
Her i Naturens rige Vaar!
Her i Naturens Vaar.

See hist, hvor Skoven slipper,
Der bölge sig de gule Vipper,
Og Faareflokken tripper
Paa en halvt sjunken Kæmpegrav;
Hör, Aftenklokken ringer,
Og Koens Bröl i Luften klinger,
Mens Bondens Datter bringer
Til Hjemmet Melken, som den gav;

Det sölvblaa Hav
Hist fjernt, hvor Synet glipper,
Alt hegnes af.
O see, hvor Skoven slipper,
Hvad Gylfe fordum Gefion gav!
Hvad Gylfe Gefion gav.

2.

Frisk kuler Nordvinden op over Norden,
Puster Spindelvævet og Gittrene ned;
Kræfter, der slumrede, spire af Jorden,
Slægten trækker Aande, til Gjerning bered:
Hör, gjennem Gravenes Fred gaaer der Gny,
Brynjer og Spydstager ryste de Döde,
Hilse i Dröm det Opstandelsens Gry,
Sönnerne ile imöde.

3.

Vaarsolen skinte, og Birken bar Knop,
Da en Vikingflok paa Fyrisval landed;
Forbundets Lilie af Sletten sköd op,
Hvor sig Kæmpers Blod havde blandet;

Mæglige Guder signed Jer Ed,
Smilte fra Sky, da Haandslaget mödtes,
Holdt over Daaben Aanden, der fødtes,
Og gav den Oldtids Forjættelse med.

4.

Synden er slettet
Og Hadet er forgjettet
Ved vor Pagt;
Seiren er forjættet
Til Aandens Magt:
Dagene svinde,
Og den, der skal forbinde
Stammens Skud,
Den skal nok oprinde
Paa Nornens Bud:
Da skal vort Fædreland
Trodse enhver Tyran!
Frihed og Hæder og Lykke ei vige fra dets Strand!
Tone skal et evigt Chor
I Nord!

Til Velkomst.*)

(*Juni 1845.*)

Velkommen ved Furen, som Gefion drog,
I Sönner af Fjeldets Marv!
Den Længsel, som drev Jer fra Celle og Bog,
Den Tanke, som styred Jert Vikingetog,
Er vor fælles mödrene Arv.
Det er Stammens Tunge og Blodets Röst,
Der hilser Jer, Brödre! paa Danmarks Kyst
Velkommen!

Og Vidnesbyrd bærer Jer fredsæle Hær,
At endt er Aarhundreders Kiv.
Culturen har smeltet det hærgende Sværd;
I Aandens Bedrifter, i borgerlig Færd
Er der vakt et höiere Liv.
Til sit Værk os kalder den nye Tid;
Vi hilse Jer, Brödre! til Snillets Strid
Velkommen!

Og Budskab I bringe, at ærerigt Nord
Gjenfödelsens Daggry skal see,
Da Kæmper opstande i Kæmpernes Spor,
Da Fædre besegle, hvad Sönnerne svor,
Og der vorder Een af de Tre.
Det er Fortids Spaadom og Fremtids Haab,
Vi hilse nu, Brödre! med Jubelraab
Velkommen!

*) Melodi af *C. J. Hansen.*

Til Afsked.*)

(*Juni 1845.*)

Et Ord endnu. — Vort Samlivs Daglys svinder,
Om korte Timer er dets Fryd forbi;
Da sysler Tanken med de rige Minder,
Og Hjertet nynner Savnets Melodi,
Momentets Perlekrands i Stövet ruller,
Og Livets Alvor tynger paa vor Skulder.

Kom I da, Brödre! hid kun for at skue
I broget Glands Nordhavets Dronningstol;
Kun for at kryste Nydelsernes Drue
Og vaagne trætte op med næste Sol?
Nei, — der var Indhold i vor Ungdomsgammen;
En mægtig Tanke drev og bandt os sammen.

Og det var den, at Livets Herre hented
Af samme Kilde vore Aarers Blod,
Det samme Sprog paa vore Læber prented,
Og drog vor Higen af den samme Rod,
Gav os i Odel efter vore Fædre
Det samme Hjem at værge for og hædre.

---

*) Melodi af *H. E. Kroyer.*

Og det var den, at, som af store Minder
Vi fik i Varetægt den samme Skat,
Som os een Tro, eet Aandens Præg forbinder,
Er os det samme Maal i Tiden sat:
At kæmpe fremst i Folkenes Bravalle,
Frigjöre Verden atter eller falde.

Og denne Tanke ei med Glæden slukkes,
Den döer ei bort med vore Stemmers Klang:
Med Eder over Havets Ström den vugges,
Hos os den spirer paa den grönne Vang;
Den giver Mod at trodse Dage mörke,
Den giver Sindet Kraft og Armen Styrke.

Den lærer os, at Stammens skilte Grene,
Som sygned hen i mörke Magters Baand,
Maae til et enigt Hele sig forene,
Da er vor Skjæbne i vor egen Haand.
Saa far da vel! Vort fælles Lösen være:
For Nordens Enhed, Nordens Seir og Ære!

Sang
for
Skandinavisk Selskab.
(*October 1845.*)

Unge Gjenbyrds-Liv i Norden!
Röst fra vore Fædres Grav!
Vil Du styrre Verdens Orden,
Bryde Aandens Baner af?
Vil Du brede Oldtids Mörke
Over Nutids klare Dag?
Vil Du vække vilden Styrke,
Fordom, Had og Vaabenbrag?

Nei, Du styrrer Tidens Slummer,
For at vogte paa dens Tarv,
Og Du vrager tydske Krummer,
For at löfte egen Arv.
Mens Du kalder fromt tilbage,
Frem Du higer uden Sky;
Mens Du mindes gamle Dage,
Herligt varsler Du om nye.

Og Du spænder Styrkebeltet,
For at bane Aandens Gang,
For at slaae tilgavns af Feltet
Graanet Uret, rusten Tvang:

Og Du vil med Aukthors Hammer
Smedde Ringen, Had har delt;
Du vil samle Nordens Stammer
Atter til et mægtigt Helt.

Unge Gjenbyrds-Liv i Norden,
Fortids-Röst og Fremtids-Syn!
Rul fra Læberne som Torden,
Tænd i Sjælene som Lyn!
Tröst de Bange, styrk de Svage!
Flok de Stærke Mand ved Mand!
Skab en ny, en evig Sage
Om vort skjönne Fædreland!

Fostbrödrelaget.

Prolog

ved en Aftenunderholdning til Bedste for de af Misvæxt ramte svenske Provindser.

(*November 1845.*)

Da Kæmpelivets trodsige Gestalter
Igjennem Norden skred med tunge Trin,
Da Blod var Dug paa höie Guders Alter,
Var Daabens Vand og Nadverbordets Vin,

Da Bjarkemaalet var de Frommes Psalter,
Og Rotas Spyd i Himlen lukked ind;
Da Kamp var Pligt, da Dyd var Leg med Livet,
Da Magt og Roes den vilde Kraft var givet, —

Da var der dog en Skik, som vidner silde,
At under Brynjens haarde Plade sprang
En ædel Fölelses frugtbare Kilde;
Som lokked frem et Bed af Blomster milde
Paa mangen Kæmpes blodbestænkte Gang
Og toner til os med melodisk Klang
Igjennem Tidens Mulm og Vaabenbraget:
Og denne Skik, det var — Fostbrödrelaget.

Naar tvende Kæmper havde hvilet spæde
Engang ved samme moderlige Barm,
Og havde skiftet fælles Barndomsglæde
Og Fad og Bænk og Arnekrogen varm,
— Naar de som Mænd i Livet skulde træde,
Saa ridsede de op hinandens Arm,
Og, som de röde Straaler blandtes sammen,
De svor at dele Kaar i Sorg og Gammen.

Og denne Ed blev endnu aldrig svegen,
Saalidt i Ungdoms Vaar og Manddoms Höst,
Som naar i Vinter Livets Kraft var vegen,
Saalidt i Hjemmet, som paa fremmed Kyst,

Saalidt i fredlyst Ring, som Hildurslegen;
Ja selv af Döden blev den sjelden löst:
De Dödes Troskab var det smukt at hædre,
Og Sönner den forplanted efter Fædre.

Den blev ei glemt, om deres Veie skiltes:
Naar stolt den ene sad i Kongehal,
Mens fjernt den Anden mellem Folket stiltes;
Naar södt i Elskovs Favn den Ene hildtes,
Imens den Anden fulgte Lurens Gjald;
Naar höit mod Nord den Ene slog sit Tjald,
Imens den Anden over Hav og Sunde
Paa Vikingsnekken flöi mod Sydens Lunde.

Og var den Ene truet af en Fare,
Og naaede Rygtet til hans Broder hen,
Da turde han ei Mod, ei Möie spare,
För frelst og fri hans Broder var igjen;
Men blev den Ene dog af Fjende slagen,
Tilhörte Hævnen kun den anden Ven,
Og naar med Staal og Lue den var tagen,
Var broderlöst ham Livet Intet værd,
— Da styrted han sig i sit eget Sværd.

Den Tid forgik: — en anden er oprundet,
Da Livet styres af en anden Magt,
Da Aandens Sol udfoldet har sin Pragt,
Og Styrken er ei meer til Armen bundet:
Men med den gamle Tid er ei forsvundet,
Hvad skjön og herlig Daad den har fuldbragt:
Nei! — Hvad den handled stort og ædelt tænkte,
Det Arven er, som Fædrene os skjænkte.

Og see, — Fostbrödrelaget er ei slukket
Af tunge Seklers skjæbnesvangre Storm:
Fornegtet, glemt, forbrudt og sönderhugget,
Mens Livet gjæred uden Maal og Norm,
Dets skjönne Tanke atter er opdukket
Af Tidens Strömning i en bedre Form:
Det knytter nu ei Faa, men Millioner,
Det binder Enkeltmænd ei, men — Nationer.

Os Tre har jo den samme Moder ammet,
Det ættestore, minderige Nord,
Hvis höie Isse er af Sneen flammet,
Hvis Midie svulmer af en Blomsterflor;
Vor Barndom trykked jo de samme Spor,
Og samme Livets Kald vi har annammet:
Vort Blod er blandet alt fra Födslens Stund,
Dets Kjendemærke klinger fra vor Mund.

Og paa vor Pagt den nye Aand har trykket
Sit stærke Indsegl og sin lyse Glands;
Har Een af os for den et Tempel bygget,
Det er de Andres da, saagodtsom hans;
Har En af os sig vundet Kunstens Krands,
Da er af den de Andres Tinding smykket;
Og af vor Saga har vi hver sin Del,
Men kun som Fælleseie er den hel.

Og kommer til den Ene Nöd og Smerte,
Som nager Sjælen med sin skarpe Tand,
Da röres ikke blot de Andres Hjerte,
Men virksom iler Hjælpen over Land:
Og naar da Byrden af en Broder lettes,
Naar Savn og Hunger af hans Rigdom mættes,
Da skyder Pagtens Palme Spirer nye,
Og breder over ufödt Slægt sit Ly.

Men — om det staaer i mörke Norners Villie,
At Nordens Stjerne dale skal engang,
Og fremmed Fylking trampe ned dets Tillie,
— Da skal vi flokkes paa den samme Vang,
Og da — det veed vi vist — Fostbrödrelaget
Sin sidste Pröve skal bestaae i Slaget,
Og det skal vorde meldt i Skrift og Sang:
At vi var troe i Lykken, som i Nöden,
At vi var tre i Livet, een i Döden!

I Foraaret.

(*April 1846.*)

Kom, Brödre! Vaaren vinker
Med Mailöv om sin Hat;
I hendes Belte blinker
Af Tusindskjön en Skat;
Paa Luftens Aande svæver
Gevantets grönne Flod;
Og, hvor hun gaaer, sig hæver
Nyt Liv og freidigt Mod.

Igjennem Rummet gynger
En liflig Toneström;
Thi Alt, som lever, synger
Sin Længsel og sin Dröm;
Fra Busken Droslen klager,
I Sky slaaer Lærken glad:
Vort fulde Bryst gjentager
I Chor de samme Qvad.

Og see, Dryaden reder
Med Kam af Guld sin Lok,
Og som et Slör den breder
For skjelmske Söstres Flok:

Dem hvidskende forklarer
Hun Hjertets dunkle Bog,
Men os hun lægger Snarer:
Lad gaae! — vi fanges dog.

Og see, hvor Havet ruller
Derude sagte frem
Og bærer paa sin Skulder
Den fjerne Seiler hjem:
Men Haabets gyldne Snekke
Stolt plöjer Himlens Blaa,
Og som Matroser kjække
Gaae vi ombord derpaa.

Med spændte Vinger haster
Den over Tidens Nat,
Og först sit Anker kaster,
Hvor Tankens Maal er sat:
Der evig Vaaren blander
Med Höstens Frugt sin Flor;
Thi Kysten, hvor vi lander,
Den er — det nye Nord!

Ved Sundet.*)

(*Mai 1846.*)

Deilige Öresund,
Kantet af Klint og Lund,
Stolte Byer og guldbesaaede Agre!
Grændse, som skiller ei!
Gyngende Landevei!
Over Dig skal vore Toner flagre!

Over til Tychos Ö,
Jomfruen, som i Sö
Bader sig blandt flygtig Seiler-Vrimmel;
Svandt hendes Glands end snart,
Saa funkler evig klart
Hendes Elskers Navn paa Nordens Himmel.

Over til Skaanes Kyst,
Som hæver solbelyst
Op sig af de dybe, dunkle Strömme;
Ret som den svarte os:
„Byder kun Mörket Trods!
Sent opfyldes Eders lyse Drömme!"

---

*) Melodi af *C. J. Hansen.*

Der skal de hilse paa
Brödre, som grant forstaae,
Hvad der faaer vort Hjerte til at banke;
Bringe dem dette Bud:
Her sprang med Skoven ud
Nordens Foraar i de Unges Tanke!

Til Nordens Konger.*)

(*Juli 1846.*)

Held over Nordens gamle Odelsgaard,
Af Fjelde bygt og hegnet ind af Graner,
Mens Blomsterhaver, lig en Flok af Svaner,
Paa Havet gynge sig derudenfor!
Af blanke Jökler er dens Höisal takt,
Og Hekla vældigt som dens Arne flammer;
Af Malm den gjemmer nok i dybest Kammer,
Og gylden Rughöst er paa Tillie lagt.

Held over Brödrene, hvis Arv den blev,
Som længe slet forstod sig paa at dele,
För Hver fik Sit, men Alle dog det Hele,
Og Blodets Röst dem Vitherlagen skrev!

*) Melodi af *H. Rung.*

Nu snoer sig Venskabs Blomst om Murens Rift,
Og Frænders Kraft med Frænders sig forbinder,
At smykke Hjemmet op med nye Minder
Om snilrig Daad og dristig Aandsbedrift.

Held over Eder, höie Styrismænd!
Som sattes der paa frække Drotters Sæder,
At værge og forynge graanet Hæder
Og före frigjort Slægt mod Maalet hen.
Vi veed det vel, Guldkronen er ei let:
Stöt Jer paa Folkets Skuldre! — de er' stærke.
Lad „Ret og Sandhed" være Skjoldets Mærke!
O, gjör til Sandhed det, da gjör I Ret!

Hil være Jer i Sjölunds Sommerpragt,
Hvor mildt hvert Blad om Fred og Glæde suser,
Mens Öresund mod begge Kyster bruser
Et lifligt Qvad om vaarlig Folkepagt!
O, her skal uformærkt et helligt Baand
Til enigt Samfund Eders Sjæle knytte!
Og det skal tre Nationers Bön beskytte!
Og det besegles skal af Nordens Aand!

Paa Skamlingsbanke.

(*August 1846.*)

Lifligt flöite Velsklands Nattergale,
Galliens Hane vækker Kampens Mod,
Strængen bæver i Castiliens Dale,
Og i Tonen flammer Sydens Blod:
Over Dæk som under Kirkens Bue
Bruser Brittens Röst med Orgelklang,
Og, som der er Kraft i Rhinens Drue,
Er der Styrke i den tydske Sang.

Tro dog, Fremmede! ei, at i Norden
Livet gisper stumt og slövt og mat!
Tro ei, Hjertet stivner her som Jorden,
Hvorpaa Vintren har sit Snetelt sat!
Tro ei, Tanken her sit Udtryk savner!
Tro ei Aanden er i Böile lagt!
Tro ei, Du kan puste bort som Avner
Nordens Mænd med Dine Lungers Magt!

Nei, der banker i vor Bryst en Stræben
Frem mod Livets frie Höidepunkt,
Og der ruller os et Qvad fra Læben,
Som vort Hjerte foraarsvarmt og ungt;

Södt som Pigemundens Elskovsgave,
Blödt som Bölgens Leg i skovdækt Bugt,
Dybt som Vaabengny fra Kæmpegrave,
Stolt og kjækt som vore Tankers Flugt.

Kling da, Nordens Toner, over Vangen!
Möd de fremmede kun uden Sky!
Mal den Storhed, som er længst forgangen!
Varsl om den, der födes skal af ny!
Lyd som vor betrængte Moders Klage!
Far hver hendes Sön til Marv og Ben!
Kald os vore Fædres Kraft tilbage,
Mens vi reise Danmarks Grændsesten!

III.

MUSEUM.

Peder Grib Fibiger.

(*October 1833.*)

I Gæas tause, mörke Moderskjöd
Man nu har gjemt Dit brustne Digterhjerte,
Hvorfra saamangen liflig Tone flöd,
Naar Du fortolkede Din Fryd, Din Smerte.

Dig var den store, skjönne Oldtid kjær;
Den stod for Dig i Dine Barndomsdrömme,
Den vied Du Din bedste Manddomsfærd,
Mod den Du stirred over Tidens Strömme.

Der stod et deiligt Træ paa Hellas' Grund,
Indviet til Apollon og Athene,
Men Faa kun kjendte det i Danalund,
Faa hörte Fuglesangen fra dets Grene.

Da greb Du det med stærk, med dristig Haand
Og plantede det her ved Sund og Belte:
Stolt staaer det, — sjunger i den gamle Aand
Med Danmarks Tunge de henfarne Helte.

Og grönnes skal det, om end Ormen snoer
Sig, nidsygt gnavende, igjennem Roden,
Saalænge Kong Oedip er kjendt i Nord,
Og Philoktetes med sit Saar i Foden.

Du vidste, at „den store Pan er död,“
Dödt Livet, der i Oldtidsqvadet brused;
Og dog Du drömte om en Morgenröd',
Da Helikon steg atter op af Gruset.

Og derfor rask Alcæos' Barbiton
Du greb og satte paa den nye Strenge,
Og vilde nu af dem med kraftig Haand
De Toner vriste, som var glemte længe.

Men nei! Nu er den gamle Tid forbi;
I Lyren, som Du greb, er brusten Bunden;
Oldtidens Stræben og dens Poesi
Er sluttet, og en anden Færd oprunden.

Hin nedlagt er og gjemt i Klios Skrift:
Der lever end for flittig Granskers Öie
Hver blodig Strid, hver straalende Bedrift
Fra Salamis og fra Qvirini Höie;

Men vækkes kan den ei igjen i Sang:
Og Tonerne, som ofte mægtigt stege,
Men ofte tabte sig i Sprogets Tvang,
Dem smiler Verden ad som Börnelege.

O, havde Du Din danske Harpe stemt,
Og ladet Barbitonen stövet ligge,
Saa vilde nu Din Sang ei været glemt,
Saa skulde Mange af dens Nektar drikke!

Du var den svundne Oldtids varme Ven,
Og dog Du beilede til Nutids Hæder;
Den oversaae Dig, og Du den igjen
Da vilde oversee, — men Mismods Edder

Aad sig dog ind i Livets friske Træ;
Det tabte Blomst og Blad i Somrens Dage,
Til Du omsider fandt i Gravens Læ
Et Fristed trygt for Hjertets tause Plage.

Og tyktes Dig Din Lod da ikke skjön?
Er det ei skjönt i Kundskabs stille Sale
At tolke Danmarks haabefulde Sön
Det Liv, der rörte sig i Hellas' Dale?

Opveier det ei Laurens grönne Gren?
Er det ei meer end Navnet, Tiden fælder,
At vide lagt engang paa Gravens Sten
Taknemlighedens Krands af Immorteller?

For skarpe Leer sank de gule Ax,
Da var til Höst Du ogsaa bleven moden,
Og Atropos afklipped med sin Sax
Dig for Dit Liv og for Din Smerte Traaden.

Men Lærken over Höstens Stubbe slaaer,
Idet den svinger sig imod det Höie,
At nu Du i en bedre Verden staaer
Og skuer, hvad der her undgik Dit Öie.

Sov da, min gamle Lærer, sov i Fred!
Græshöien dækked længe til Din Baare,
Men ingen Harpe löd endnu derved:
Nu tog jeg min — i Klangen flöd min Taare.

Ove Christian Drejer.

(*Januar 1837.*)

Saa Han har alt fuldendt, og Lyren tier,
Som nys han greb med ungdomskraftig Haand!
Saa fletter aldrig meer af Melodier
En broget Krands hans Vid og modne Aand!
Saa var da Poesiens Ild, der ulmed
I Sjælens Dyb og fostred Tankens Flugt,
Ikkun et herligt Stjerneskud, som Mulmet
I samme Nu, det tændtes, har opslugt!

Paa Jyllands nögne Kyst er Graven lukket,
Ligpsalmen sang ham der det vrede Hav,
Og der en Moders Taare har bedugget
Den frosne Jord paa Digterhjertets Grav;
Men Armod redte jo hans sidste Leie,
Ukjendt af Verden sænkedes i Muld
Han, hvem Castales Möer gav i Eie
Al Sangens Rigdom, Phantasus sit Guld.

Men midt i Hovedstadens travle Virken
Har Fjerde Christian reist en stille Gaard;
Hvo kjender ei den röde Mur ved Kirken,
Ei Lindens Top, som Tagets Spidse naaer?
Derinde har hans Sangfugl bygget Rede,
Og medens der sit bedste Hjem den fandt,
Af Skjemt og Alvor knytted den en Kjæde,
Som Gaardens Sönner til et Helt forbandt.

Det Liv, som boer i disse Celler trange,
Og den barokke Farvepragt, det har,
Staaer friskt og dristigt malet i hans Sange,
— Det Eneste, der vidner, hvad han var.
Derfor saa tidt derinde Sangens Tone
Mod Himlen flyver fra Studentens Bryst,
Skal Aftenvindens Pust i Lindens Krone
Wejêero nævne med vemodig Röst!

Peter Nicolai Borgen.

(*Juni 1839.*)

Der flyve Toner over Belt og Fjord,
Til Barndomshjemmets stille Dal de trænge:
Lyt, gamle Fader! til det fjerne Chor!
Gjenkjender Du paa Rösten Dine Drenge?
Dem er det, der, saa tidt Din Stemme klang,
Stod om Din Stol, en taus, opmærksom Klynge,
Hvis Tunger löstes af en indre Trang,
Hvem Hjertets Kald fik lært engang at synge.

Vær hilset, Gubbe med de mange Aar,
Med Kinden furet og med Issen kullet,
Som vandrer om blandt Blomsterne i Vaar,
Imens Din Samtid raadner under Muldet!
Thi Livets kjælne Lyst forsmaaede Du,
Men var til Savn og Möie altid rede,
Derfor Du staaer i hærdet Kraft endnu,
En knudret Eg, skudt af den jydske Hede!

Vær hilset Du, som skrev din Viden ind
Med dybe Træk i Barnets blöde Tanke,
— Mens Orm og Möl fortære tykke Bind,
Staae hin i Ciffre talende og blanke —

Som forskede med indadvendte Blik
Naturens skjulte Kræfter, Livets Gaade,
Mens Drengens Videlyst i Eie fik
Hver Sandhedsblink, Din tause Grublen naa'de.

Du var ei blot hans Lærer, men hans Ven,
Til hvem med sikker Tillid han sig klynged;
Hans unge Kraft opreiste Du igjen,
Naar Mismod, Tvivl og Sorg hans Bryst betynged;
Du töilede hans kaade Overmod
Og Lidenskabens vilde Flammer slukked,
Du vared ham for Snaren ved hans Fod
Og Livets Scene for hans Blik oplukked.

En Saadan var Du, ligegyldig om
Bifald og Hæder udenfra Du vandt Dig,
Det var ikkun Din gode Villie, som
Fast med Disciplens Vee og Vel forbandt Dig;
Og Skolen var Din Lyst, Dit rette Hjem,
Var Maalet for Din Stræben og Din Tænken,
Din Kundskab og Dit Liv var viet dem,
Som sad derinde lyttende paa Bænken.

Men Parcen dreier Tenen, Lustrer flye, —
Livskraften modnes, ældes og hensvinder;
Det Gamle maa fortrænges af det Ny,
Som snart kun lever selv i brustne Minder:

Snelokket Vinter blier den grönne Vaar,
I Gruset styrte Templer og Colosser;
Den Godes Virken kun ei brat forgaaer,
Kun hvad af Aanden födtes, Tiden trodser.

I to og tred've Aar sad uforsagt
Og ufortröden Du paa Lærestolen;
Nu viger ogsaa Du for Tidens Magt,
Nu er fuldendt Din vante Gang „paa Skolen:"
De Faa, der virkede med Dig som Mand,
Alt længe slumre under Grönsværdækket,
Discipelklyngen spredtes vidt om Land;
Men Du staaer ensom, nærved Gravens Rand,
Med Taarers bittre Glands i Sölverskjægget.

Dog, kjære Gamle! Du er ikke glemt,
Fordi maaskee Dig Verden vender Ryggen;
Trofaste Hjerter har Dit Billed gjemt,
Mens disse slaae, det dölges ei af Skyggen:
Besad Din Aand ei Örnens Blik og Flugt,
Har end dens Grublen lidet Nyt udgrundet,
Saa straaled Hjertets Renhed dobbelt smukt,
Og det har Dig Din Plads i Hjerter vundet.

Du skal forladt ei famle til Din Grav
Igjennem Livets Taage, Skjæbnens Mörke,
Skjönt ingen Sön, Din Alders Stöttestav,
Er gangen frem af Dine Lænders Styrke:

Du var en Fader kjærlig, varm og huld
Engang for hver Discipel, — det sig lönner:
Barnlös Du fik af Börn et talrigt Kuld,
Thi, Fader! Vi er' alle Dine Sönner!

Vor Tanke flyver over Belt og Fjord
Til Barndomshjemmet tidt og mangesinde,
Hvergang den dvæler der, den kjærlig snoer
Sin Blomsterkjæde om den „den Gamles" Minde:
Vær tröstig! löft Dit Hoved, let for Sorg!
Buk ikke under for ukjendte Smerter!
Hist venter Dig Din Tak i Himlens Borg,
Her lever den og döer med vore Hjerter!

Gamle Disciple.

Christian Baltasar Krarup Bergenhammer.

(*October 1839.*)

Nu gulnes Lindens Löv og falder af,
Og Blæsten hvirvler det omkring i Stövet,
Naturens Fylde stunder til sin Grav,
Og Livet synker visnet ned som Lövet;
Hvor nys vi stod i Qveld, en talrig Rad,
Og slynged Sangen om det grönne Blad,
Nu taus en Enkelt vanker og bedrövet.

Thi alt gik Mangen, kaldt en trofast Svend,
Tilsengs bag Hverdagssyslens snevre Skranker
Og kjender knap sit Ungdomsliv igjen,
Som taaget svæver for hans dorske Tanker;
Og mangen Gut med frit og lystigt Sind,
Med Sundhedsblomsten paa den varme Kind,
I Gravens stille Havn har kastet Anker.

Nys runged Klokker over Beltets Bred,
Til Kirkegaarden bar man bort en Baare;
Der lagdes en af vore Bedste ned,
Og Gravens Rune ristede — en Taare:
Hans Stjerne skinned vist ei bredt og vidt,
Den store Verden kjendte ham kun lidt,
Men Venneklyngen elskede ham saare.

Han var en djærv og kraftfuld Sön af Nord,
Saa fyrig og saa varm som Sydens Ranke;
Han var saa kjæk og brav i Daad og Ord,
Saa ærlig og saa ren i Hu og Tanke;
Han var en Ven, som man kun finder faa,
En Klippe, som man kunde bygge paa,
Mens Bölgen skylled bort den skjöre Banke

Et frodigt Liv der spired i hans Barm,
En Aandens Vaar med Hjertets Roser röde;
Naar Glædens Kalk han tömte ungdomsvarm,
Saa folded den sig ud i feirest Gröde,

Saa flammede hans Blik, hans Læbe klang,
Begeistret stemte Choret i hans Sang,
Og Hjerter favnedes i Toners Möde.

Et helligt Haab var Maalet for hans Id,
For Aandens stille Kamp og tause Virken,
En Herrens Præst at vorde gjæv og blid,
At tolke Ordets Herlighed i Kirken:
Hans gamle Moder suged Kraft deraf,
Det svandt — nu staaer hun ved den friske Grav,
Nedböiet, som paa Fjeldet Hængebirken.

Thi Liv skal vorde Död, og Glæde Qval,
Og Haabet som et Stjerneskud udslukkes,
Hver Blomst, som spirer frisk i Jordens Dal,
For Kulden visne og af Stormen plukkes,
Saa lyder Nornens mörke, tunge Dom:
Mod den er al vor Kamp og Stræben tom,
Og den forstummer först, naar Kisten lukkes.

Men Död skal vorde Liv, og Smerte Lyst,
Af Muldet stige skal en Blomsterkjæde,
Det Haab, som segned sygt og mat i Höst,
I ny og herlig Vaarglands skal fremtræde;
Vort Savn skal stilles, Graaden törres bort,
Thi Döden er jo kun en Slummer kort;
Han er indgangen til sin Herres Glæde.

Ove Ovesen Fabricius.

(*Marts 1841.*)

Et Led er bristet i vor Broderkjæde,
En trofast Kæmper falden af vor Hær;
Et Hjerte, som for Venners Sorg og Glæde
Slog varmt og kjærligt, banker ikke meer;
Et rigt, et sommerfrodigt Liv, der died
Sin Fylde af Naturens sunde Bryst,
Til evig Slummer, evig Ro er viet,
Og svulmer aldrig meer af Ungdomslyst;
En Aand, der barnlig var og from og blöd,
Er vendt tilbage til sit Ophavs Skjöd.

For Frihed glöded han, — han vilde grundet
Dens vide Tempel paa den trange Jord;
Nu jubler han, af ingen Lænke bundet,
Sin Seiershymne blandt Seraphers Chor: —
Dybt i hans Sjæl stod Kjærligheden prentet,
Og virkeligt blev Tankens Billed nys;
Ham Livets Glæde, Livets Lykke vented,
Da rakte Döden ham sit Brudekys;
Men hist hans Kjærlighed igjen opstaaer,
Hos Gud den blomstrer i en evig Vaar.

Farvel, vor table Broder! vi Dig lægge
Til Hvile i den stille, lune Jord;
Med blöde Bolstre Vaaren Dig skal dække,
Og ströe derover sine Blomsters Flor!
Farvel og Tak, fordi Du tro har været
Til Tröst for hvert et sorgfuldt Sind beredt!
Tak for hver venlig Tanke, Du har næret!
Tak for hver Fryd, der smelted os til Eet!
Dit Minde trygt skal gjemmes i vort Bryst,
Til vi gjensees paa Evighedens Kyst!

Dronning Mathilde.

(*Mai 1841.*)

1.

Paa Österfælled gik der Dands:
Snefunker sprang i Solens Glands,
Som Hingstens staalbeklædte Hov
Lös fra den frosne Skorpe slog;
Fra Byen til den stille Skov
En prægtig Jægerskare jog,
I Flöiel klædt og Silkestof,
Det var — Kong Christians muntre Hof.

Foran det hele Fölge flöi
En Dame, fyldig, rank og höi;
Dybt aanded hendes fulde Bryst,
Og Öiet straalte Liv og Lyst,
Og Kinden blussed, varm og röd,
Omkaps med Læbens Purpurglöd;
De rige Lokkers gyldne Skat
Var fængslet af en Fjederhat,
Men Ridekjortlens dunkle Flod
For Vinden bölgede og lod,
Mod Qvindevis og Landets Skik,
Tilsyne for hvert dristigt Blik
De runde Formers blöde Pragt,
Slet dulgte af en mandlig Dragt.
Spidsborgeren, som udenbyes
Var trippet efter Luft og Lys,
Af Tanke tabte Læst og Disk,
Trælbonden glemte Fogdens Pidsk,
Og begge stod paa Veien stille,
Og maabed paa det skjönne Syn,
Der som et Stjerneskud, et Lyn
Forbi det dorske Öie gled:
Men hun, som dristig Gangeren red,
Var den smukke Dronning Mathilde.

2.

Og der gik Dands paa Frydenlund:
Fuldmaanen steg af Öresund,

Men skinsyg blegnede dens Kind,
Fordi de tændte Kroners Pragt
Fordunklede dens Straalers Magt;
I Skoven brummed Nattens Vind,
Mens dog som lydig Træl den bar
Musikens Toner, Echos Svar.
Henover Gulvets blanke Bræt
En gravitetisk Menuet
Nu gled: et stolt og herligt Par
De To, som dandsede den, var.
Nu ligned hun en Dronning meer
End nylig, da i Hjortens Spor
Som Amazone klædt hun foer;
Nu Diademet göd sit Skjær
Om Pandens steile Marmorvæg,
I hundred Folder, hundred Læg
Den side Flöielskjole faldt
Om hendes yppige Gestalt,
Og over hendes Væsen bredt
Var Gratie og Majestæt.
Men hvem var han, hun kaared i
Sin Yndlingsdands til vis à vis?
En Orden smykkede hans Bryst,
Stolt var hans Holdning, Öiet lyst,
Der lued gjennem det en Aand,
Forlöst af Fordoms træge Baand;
Hans Ansigt var i ædel Stil,
Men tegnet var dets Ungdomsflor
Af Nydelsernes matte Spor,

Og Letsind leged i dets Smil.
Var han et Skud af Fyrsteslægt?
Bar selv maaskee han Kronens Vægt?
Nei, dunkel var hans Stand, hans Navn,
För Lykken krysted ham i Favn,
Og svang ham op paa Tronens Fod,
Hvor nu han enevældig stod. —
Musiken taug: hun tog hans Arm,
Og svæved blussende og varm
Igjennem sine Damers Rad;
Han bukked dybt, de skiltes ad.
Der blev ei talt, men taltes dog
Med Öiets klare, rige Sprog;
I hans laa meget meer udtrykt
End undersaatlig Ærefrygt,
Og hendes flygtede for hans,
Bedugget af en fugtig Glands.
Men Hoffets vaagne Argusblik
Opsnappede det Bud, der gik
Med Hjertets Spörgsmaal, Hjertets Svar
Imellem hint misundte Par,
Og tydede det snildt, men ilde;
Og snart der bugted sig en Snog
I Salen rundt fra Krog til Krog,
Og Edder fra dens Tunge sprang;
Men Maalet for dens hvislende Sang
Var den smukke Dronning Mathilde.

3.

Paa Christiansborg gik Dands igjen,
Da Maanen, netop fyldt paany,
I Sölvflor hylled Slot og By:
Hist fra sin stille Bane den
Saae bredet Nattens klamme Gys,
Hvor Livets Straaler funkled nys;
Saae Glædens tonerige Larm
Aflöst af Mörkets skumle Daad;
Saae Kinden zittrende af Graad,
Der nylig glöded elskovsvarm.
Endt Ballet var, Musikens Flugt
Var standset, Lys og Fakkel slukt;
Nu laa det prægtige Palads
Som öde paa den tause Plads;
Kun Vagtens monotone Skridt
Löd i de hvalte Gange vidt.
Men Hævnens Tiger ikke sov:
Den lister lurende omkring,
Og maaler sindrig af det Spring,
Hvori den knuse vil sit Rov;
Og Herskesygen reiser sig,
Megæren, gusten som et Lig,
Med Slanger i den kolde Barm,
Med Sværdet i den magre Arm,
Hun bygger i det mörke Slot
En Trone nu af et Schafot. —
Hvad rörte sig i Nattens Skjöd?
Der flagred hist og her et Skin

Af Lys, — der tramped tunge Trin, —
Og Vaaben klirred, — Stemmer löd, —
Og atter Alt igjen blev tyst; —
Men Dronningens Gemak er lyst.
Der staaer hun selv i natlig Dragt,
Nys af sin Lykkes Drömme vakt,
Nu knust af Smerte, stum af Skræk,
Med bævende og blege Træk;
Forgjæves om Medlidenhed
Hun bad, med Öiet sænket ned,
Som Tankens hemmelige Krog
Hun vilde dække med dets Laag;
Forgjæves med fornyet Mod
Hun standser sine Taarers Flod,
Og trodser paa sin Höiheds Ret;
Thi Vredens Pil afprelled let
Fra Leiesvendens haarde Skind,
Og Taarer rörte ei hans Sind. —
Men hvor var han, som med sin Magt
Stod for sin Hustrues Ære Vagt,
Som skulde hævnet hendes Skam,
Hvis den var til for Gud og ham?
En Olding svag i Livets Vaar,
Et Barn i Tanke, Mand i Aar,
En Slave i en Konges Sted,
En Dukke, som man leged med,
Henstrakt i vaagen Sövn han laa,
Og husked ikke længer paa,
At nys sin Hustru og sin Ven

Han gav til Död og Skjændsel hen. —
Omsider födtes Morgnens Gry
Indsvöbt i tætte Taagers Sky;
Af Sengen Borgermanden steg
Og treven efter Veiret keg;
Forblöffet han bemærked, at
Soldater Slottet holdt besat,
Og saae Dragonerne, der red
Paa Pladsen foran op og ned;
Saae Portens Flöie lukkes op;
Saae bruse frem en Ryttertrop,
Som tæt en lukket Vogn omgav,
Og hörte deres skarpe Trav
Gjendröne dump i Morgnens Stille;
Men Sukket, som fra Vognen löd,
Og Taaren, som ustandset flöd
Derinde, blev ei hört, ei seet;
Thi Fangen i den mörke Kareth
Var den smukke Dronning Mathilde.

4.

Paa Österfælled gik der Dands:
Blodstraalen sprang i Solens Glands;
Et Hoved faldt for Bödlens Sværd,
Der var en bedre Skjæbne værd;
Et Navn med Haan udslettet blev,
Som Saga paa sit Skjold opskrev;
Et Rygte Pöblen söndersled,

Der voxed med den Tort, det led;
Den Mand, der Ordet havde löst,
Med Ordets Gift blev overöst.
Og det var ham, som nylig stolt
I Tömme tvende Riger holdt,
Hvis Kongemagt og Kongeglands
Kun savned Kronens gyldne Krands,
Som Lysets förste Dæmring saae
I Tidens Horizont opgaae,
Og voved kjæk at lægge ned
I Livets Mark sin Tankes Sæd.
Men fjern var end den Morgenstund,
Der endte Folkets lange Blund,
Og Livets Ager, haard og gold,
Bar Hadets kun og Hævnens Fold,
Og kræved, för hans Sæd slog Rod,
En Vanding af hans eget Blod.
Han faldt — thi han var voxet fra
Den Tid, som han var fostret a',
Men mægted, trods sin Vælde, ei
At löfte Tiden op til sig;
Han faldt — fordi af Overmod
Og egen Storheds Dröm berust,
Den Verden, der engang bestod,
Han vilde sparket ned og knust,
Og af sin endelige Kraft
En ny og bedre atter skabt;
Han faldt — fordi den Ærens Tind,
Han stræbte mod, var kun et Skin,

Fordi hans Maal det var ham selv,
Men Midlet kun var Folkets Vel;
Han faldt — og soned med sin Död
Vist meget meer, end han forbröd.
Udslettet blev af smaaligt Nid
Hvert Minde om hans raske Id,
Men eet dog i al Evighed
Fra Slægt til Slægt skal arves ned
Og funkle fra hans glemte Grav:
At Folkets Röst han Frihed gav.
Han faldt — og hun, som havde lagt,
Udi hans Haand sin egen Magt,
Hvis Naades straalerige Væld
Befrugtede hans stolte Sjæl
Og lokked frem hans höie Kald,
— Hun knustes af ham i hans Fald.
Hvor Sjælland strækker ud sin Arm,
Som længtes det mod Sveas Barm,
Hvor Odden deler Öresund,
Der staaer endnu den skumle Borg,
Som skued hendes bittre Sorg;
Som hörte hendes egen Mund
Bekjende, for at frelse ham,
Den skjulte Brödes tunge Skam.
Den er et Vidne taust, der veed,
Om Ordet, som hun har udsagt,
Var vristet frem ved Svig og Magt,
Om hun fortjente, hvad hun led,
Om hendes Ære, ren og blank,

Kun som et grusomt Offer sank
For usle Rænkers lumske Spil;
Thi den har ogsaa lyttet til,
Naar hun i ydmyg Bön til Gud
Sit Hjertes Löndom folded ud.
Nu er hun död, — og Danmark gav
Sin Dronning ei engang en Grav;
Nu smuldrer paa en fremmed Kyst
Den friske Mund, det fulde Bryst,
Der fordum aanded Liv og Lyst.
Den Slægt, der stirrede sig blind
I hendes Yndes varme Skin,
Er gangen samme Vei som den.
Kun Sagnet gaaer endnu igjen.
Vemodigt toner det fra hver
En Plet, hun engang havde kjær;
Det sukker i de gamle Træer,
Hvis dunkle, melancholske Krands
Omgiver Hirschholms sjunkne Glands;
Det suser langs det friske Sund
Fra hendes Glædes lyse Lund;
Og naar en Sanger i dens milde,
Vaargrönne Höisal træder ind,
Saa griber Mindets Kraft hans Sind,
Saa födes paa hans stille Gang
Af Sagn og Dröm en klagende Sang
Om den smukke Dronning Mathilde.

Christoffer Ernst Frederik Weyse.*)

(April 1842.)

Der er et Sprog, saa varmt og rigt,
Et Modersmaal for Gratier og Muser,
Hvori hver Sætning er et Digt,
Og gjennem Melodier Talen bruser;
Skjönt uden Ord, det nævner dog ved Navn
Hvad der i Tankens dunkle Dyb sig fjæler;
Det tolker Hjertets hemmeligste Savn,
Og Drömmens tause Billed det besjæler.

Og naar vort Sind maa mat og sygt
I Livets Kamp og Trængsel bukke under,
Er i det samme Sprog udtrykt
Den Formular, som læge kan dets Vunder;
Og naar fra Verdens Lyst og Syndens Spor
Det higer mod den evige Forsoner,
Til ham det löftes fra den mörke Jord
Paa Cherubvinger af de stærke Toner.

Du var, mens femti Aar forgik,
I dette Sprog vor Lærer og vor Leder;
Dit Hjerte var dets Grammatik,
Og Orglet var Dit mægtige Katheder:

*) Melodi af *N. W. Gade*

Og hvad Du lærte, sank ei goldt til Jord;
Fra Folkets Bryst det tusindfold gjenklinger,
Og gjennem Dine egne Toners Chor
Dit Navn sig over Tidens Bölge svinger.

Salomon Drejer.*)

(*April 1842.*)

Nu springer Livets Væld af Jordens Bund;
Den rige Planteverden sig forynger,
Og Flora samler sine Börneklynger
Til Maifest, overalt i Mark og Lund:
Men han, hvis Glæde var blandt dem at dvæle;
Som tidlig havde læst i deres Sjæle
Den Tanke, Universet bæres af;
Som Love deres vilde Vrimmel gav,
Og skjænkede de Stumme Navn og Mæle;
Han kommer ei, — de flokkes paa hans Grav;

En Hær af Toner fölger Vaarens Spor,
Med Kunstens Harper blandes Lærkers Chor;
Og alle slynged nys i kjærlig Flok
Sig om den gamle Mesters hvide Lok.

*) Melodi af *N. W. Gade.*

Men han, den unge Sanger, i hvis Bryst
Der bölged Kunstens Qval og Kunstens Lyst,
Hans Haand er mat, hans Læbe stum og bleg,
Og brusten hænger alt hans Strengeleg.

Tidt, naar i Digterdrömme han den tog,
En dunkel Smerte gjennem Strengen jog;
Det var en Anelse, — og den var sand,
Det var et Budskab fra de Dödes Land.

Nys runged höit Forlösningstimens Slag;
Det trange Fængsels tunge Dör blev aabnet,
Og Friheds Kæmper freidig svinger Vaabnet
Igjen for sin og Folkets gode Sag:
Men han, hvis Hu mod samme Fremtid stunded;
Hvis Seiershaab paa Sandheds Magt var grundet;
Hvis Aand sit Trældomsmærke slettet ud,
Og fæsted Frihed til sin rige Brud;
Han blev i samme Stund af Döden bundet.
Nei, han er fri — thi Frihed er hos Gud.

Farvel! trofaste Fælle, elskte Broder,
Med Tanken klar, med Villien stærk og reen!
Tryk ömt ham til dit Bryst, du Livets Moder!
Og reis af Blomster ham hans Bautasteen!

Johanna Louise Heiberg.

(*November 1842.*)

Phidias' Drapa
Klinger i Stenen;
Farverne aande
Raphaels Roes;
Digterens Drömme
Fængsles paa Bladet;
— Flygtigt er Scenens
Sjælfulde Værk.

Hjerternes Higen,
Kræfternes Kæmpen
Skifter med Minens
Vexlende Skrift;
Lunets og Viddets
Funklende Fakler
Slukkes med Ordets
Svindende Klang.

Men paa Momentets
Ilende Vinge
Svinger sig Kunstens
Evige Magt;
Kalder til Live
Aandernes Virken,
Daler som Dug paa
Hjerternes Blomst.

Derfor, Du Scenens
Dronning! ei svinder
Sporlös dit Snilles
Straalende Pragt:
Vundet et varigt
Voxende Rige
Har Du i Folkets
Bankende Bryst.

Jenny Lind.

(*September 1843.*)

Der gaaer en Susen gjennem Sveas Skove,
Hvor Granen hvisker ömt med Birkens Qviste;
Mod Klippen ruller sig Mælarens Vove,
For, trykket mod dens kolde Barm, at briste;
Og i den stille Aften Taagen drager
Sit hvide Slör henover Söer og Moser,
Dugtaaren perler paa de friske Roser,
Og Droslen smeltende i Busken klager.

Naar Nordens korte Sommer glöder prægtigst,
Et Vemod dybt og inderligt den aander;
Naar Livets dunkle Kræfter virke mægtigst,
I deres Samklang sig en Smerte vaander:

Det er, som Blad og Blomst, som Land og Bölge
Af Kjærlighedens tause Kummer trængtes,
Som efter en Forlösningsstund de længtes,
Som aned de den Död, der brat skal fölge.

Og dette Vemod i Din Stemme bæver,
Og denne Længsel zittrer i Din Trille;
I hver en Klang, som fra Din Læbe svæver,
Udströmmer Kjærlighedens rige Kilde:
Og hvad Naturen taler uden Mæle,
Og hvad den drömmer, men ei kan udtale,
Det blev det givet Dig i Sang at male,
Ved Toner at forklare og besjæle!

Hvorhen Du derfor gaaer i Nordens Riger,
Bag Havfrubeltet under Bögekroner,
Hvor Granen dufter, og hvor Fjeldet stiger,
— Er altid hjemme Du og Dine Toner:
Og ingen Qvad, i Kunstens Skoler lærte,
Og ingen Efterklang af Sydens Fylde
Kan Nordens haarde Kraft, som Du, fortrylle;
Thi naar Du synger, slaaer dets eget Hjerte!

Farvel! — Tilbage til det Folk Du vender,
Hvortil Dig Blodets Baand har stærkest bundet;
Men glem ei over det de fjerne Frænder!
Glem over Birgers Stad ei Öresundet!

— Og naar igjen de milde Sommervinde
Befolke Gefions Vang med Blomsters Klynge,
Kom saa igjen! — de bedste skal vi slynge
Da til en Krands for Nordens Sangerinde!

Carl Michael Bellman.

(December 1843.)

Livet er kort: i evig Vexel svinder
Glædens Moment og Nydelsernes Rus;
Ynglingens Kraft og Pigens Rosenkinder
Viftes jo bort i Vinterstormens Sus;
Magten, der kued Nationerne, segner,
Purpuret blegner,
Og Hjulet ruller over Borgens Grus.

Nordens Komet har endt sin stolte Bane,
Slukte forlængst er Straalerne, den sköd;
Trolddommen brudt, der mægted frem at mane
„Guldaldrens“ Höst af Sveas Klippeskjöd:
Gustav er glemt, og hans snilrige Fölge
Gravene dölge,
Og der er tyst, hvor för hans Drapa löd.

Datidens Glands forsvandt, men af dens Mörke
Stiger en Hær, der trodser Dödens Magt:
Helte, som kun med Öllet pröved Styrke,
Kippernes Hof i lurvet Galladragt,
Gratier fra Gaden og Vingudens Præster,
— De blev til Rester,
Mens alt det Store blev i Graven lagt.

Sangeren greb de pudsige Patroner,
Trylled dem ind i sine Drömmes Væld,
Gav dem paany et Legeme af Toner,
Aanded deri sin egen rige Sjæl!
Og fra hans Lyra gjenfödte de svæved,
Nu först de leved:
Et evigt Liv i dem han lever selv!

Hylder da ham, hvis skjelmske Muse svinger
Drukne Satyrer om i Kunstens Sal;
Ham, i hvis Skjemt en Vemods Fuga klinger,
Ham, i hvis Latter sukker Livets Qval:
Nordens Natur, der bar ham ved sit Hjerte,
Sange ham lærte,
Som altid Nordens Hjerter röre skal!

Ordets Ridder.

(Februar 1844.)

Paa Kisten er Ridderens Sværd nu lagt,
Hans Harnisk og Skjold i Museet hænger,
Hans flygtige Livs romantiske Pragt
Kun svagt gjennem Sagnenes Taage trænger;
Den Borg, som hans vældige Haand har bygt,
Hvor Kampen han trodsed og bortdrömte Freden,
Nu skjuler en Ætling, der sysler beskeden
Med Böndernes Tugt eller Studenes Rögt.

Der fægtes ei meer af Mand imod Mand
For Land og for Drot, for Frihed og Ære,
Thi Krig blev et Haandværk, Soldaten en Stand,
Og blinde Maskiner de staaende Hære:
Culturen har tæret paa Manddommens Marv,
Og studset det fyrige Mod sine Vinger;
En Heltedaad fast som et Eventyr klinger,
Kun Skægget fik Nutidens Löver i Arv.

Og dog er al dristig, al ridderlig Id
Med Korstog og Tvekampe heden ei vandret,
Een kjender endnu dog vor daadlöse Tid,
Men Vaabnet er skiftet og Navnet forandret;

Thi Pennen blev Landse, og Ordet et Sværd,
Af funklende Tanker blev Rustningen flettet,
Et Blad af Papir er det Skjold, som uplettet
For Samtidens Skranke nu Ridderen bær.

De Vaaben er stærke, — thi styrte for dem
Maae Trældommens Mure og Fordommens Gittre,
Og Bröde og Lögn af sit Skjul krybe frem,
Og Uretten selv under Purpuret zittre.
Vel tykkes tidt Kampen en dagligdags Kiv,
Som koster ei Blod, og hvor Döden ei lurer;
Men Hjertet med usete Skrammer den furer,
Og Offret, den kræver, er ofte — et Liv.

Og hvad er saa Lönnen? — Et tvetydigt Navn,
Af Magten forfulgt, af dens Krybere gnavet!
Et Bifald, smaahakket af Selvsygens Ravn!
En Hæder, som vorder med Liget begravet!
Mens Kunsten betalte Historiens Gjæld
Til Mange, som Döden for Friheden funde,
Til Mange, som kun vare Herrernes Hunde,
— Saa sig mig: hvem sang om Armand Carrel?

Han var dog en Helt, en Ridder saa god
Som hin, der ei kjendte til Frygt eller Dadel,
Hans Kraft var en Mands, og en Ynglings hans Mod,
Og Hjertet var ædelt, og Aanden af Adel;

Hans Hu var en eneste glödende Dröm
Om Frankrig, dets Storhed, dets Hæder og Lykke
Under Frihedsplatanens velsignende Skygge,
Urokket af Tidernes vexlende Ström.

Og Drömmen blev Ord; — og det prentede Blad
Over Folket sig spredte med ilende Vinger;
Snart löd det som Suk, snart som Lærkernes Qvad
Og snart som naar Öxen i Roden alt klinger.
Der ulmede Gnister i Massernes Sjæl; —
De blussede op; — i et Baal slog de sammen: —
I Aske sank Tronen. — Men hvo tændte Flammen?
Det mægtige Ord og — Armand Carrel!

Men Drömmen blev Dröm kun; — thi Folket gav hen
Sit Blod blot for atter at reise en Trone,
Og „Frihedens Gudsön" og Borgerens Ven
Snart lærte at synge i Herskerens Tone:
Og de, der nys kæmped paa selvsamme Plet
Som hin, og Nationens Mænd bleve kaldte,
At mættes ved Naadens Taffel nu valgte
For Winkelried-Kampen om Frihed og Ret.

Kun han blev ei vundet, han ene forblev
Trofast mod sit Folk, mod sit Kald og sin Fane:
Med knusende Kraft bort han Blendværket rev,
Og drog uforsagt Conseqvensernes Bane: —

Men Ordet, som nys Bajonetterne bröd,
Og fæsted den nybaarne Magt paa sin Tinde,
Var nu til Besvær, derfor lod man det binde,
Og Had var den Tak, som dets Ridder man böd.

Hans Andel af Seiren blev Fængsel og Flugt,
Og Livet begaved ham rigt med sin Smerte;
Men Tankens vidt straalende Lys blev ei slukt,
För Skumlerens Kugle fandt Vei til hans Hjerte:
Da klagede Frankrig, og fölte sit Savn;
Men nu er det glemt, og fortörret er Taaren;
Og dog er ei den blandt dets Sönner end baaren,
Som arved hans Aand og hans pletfrie Navn.

Mit Danmark! O, vaagner igjen i Dit Sind
Ei Tanken om ham, som Du selv haver mistet?
Du stod jo dog ogsaa med Taarer paa Kind,
Dengang da hans ærlige Hjerte var bristet:
Erindrer Du ei, at, hvor Domens Capel
Om Kongernes Grave sin Söilerad strækker,
Der grönnes hver Vaar den Græshöi, som dækker
Din Ridder af Ordet, — Armand Carrel?

Bertel Thorvaldsen.

(*Mai 1844.*)

Favete lingvis, Musers Æt!
De höie Mödres Chor nu kalder,
Og hilser ham, vi har begrædt,
Velkommen i Olympens Haller:
En ny Herakles har fuldendt
Sin Daad og er til Hjemmet vendt,
Den Pris at naae, han har fortjent,
Med Evighedens Brud formælet.

Hans Liv, det var en Seiersflugt,
Et Heltedigt i Marmor prentet:
Han Hesperiders gyldne Frugt
Til Nordens dunkle Lund har hentet;
De döde Stoffer han betvang,
De leved, naar hans Meisel klang;
Som Maalet for sin Verdensgang
Han Kunstens nye Meta satte.

Og ingen Gravluft vifter der,
Hvor snart hans smuldne Ben skal gjemmes:
Men af hans egne Værkers Hær
En evig Hymne skal istemmes!

Derfra skal Kunstens Liv udgaae
Og höit i Offerflammer slaae!
Der skal de Memnonsstötter staae
Som varsle Danmarks Morgenröde!

Johan Clausen Dahl.

(*September 1844.*)

Forstenet laa Naturens Magt
Til Norges Klipper bundet,
Og mörke Graner stod som Vagt
Om Hellen, hvor den blunded,
Og Fossen bruste under Li
En evig Klagemelodi,
I Slör af Taarer hyllet.

Da strakte Du som Tryllestav
Din Pensel over Norge,
Dit eget Liv, Din Sjæl Du gav
Dets öde Klippeborge;
Og dristig som Din Tanke selv
Steg frem nu Fjeld og Gran og Elv
I friske Farvers Vexel!

See, derfor Norge i sin Favn
Taknemlig Sönnen trykker,
Og kjendt og hædret er Dit Navn
Hvert Sted, hvor Kunsten bygger;
Det elskes paa den danske Vang,
Som saae Din Genius' Ungdomsgang,
Som er Dit Norges Söster!

Joachim Frederik Schouw.

(*November 1844.*)

Der vanker en Forsker mellem grönne Træer,
Roser og yndelige Blommer,
Han lytter med List paa den maallöse Hær,
Som drömmende hilser Skærsommer.

Og stille han grubler paa, hvorfra de Træer,
Roser og yndelige Blommer
Fik Safternes Löb og fik Farvernes Skær,
Fik Aande og Duft i Skærsommer.

Da spirer hans Tanke som de grönne Træer
Roser og yndelige Blommer;
Og Tanken er kraftfuld, er frodig og skær
Og modnet som de i Skærsommer.

Den vorder til Ord, „titusind andre værd",
Simple og liflige som Blommer;
Og Ordene flyve til Folket og bær
Et Budskab om Nordens Skærsommer.

Men — hver Gang vi Unge samles fjern og nær,
Hilsende Haabet om Skærsommer,
Saa offre vi Ham og hans mandige Færd
Vor Kjærligheds duftende Blommer.

Henrik Nicolai Clausen.

(December 1844.)

Fordum, naar Nordens
Stridglade Sönner
Stævned med Seir til
Havhegnet Hjem,
Hilste dem Harpens
Hellige Strenge,
Maifriske Möer dem
Mjödhornet böd.

Tiderne svunde: —
Skræmmed blev Seirens
Flygtige Fugl fra
Faldende Nord;
Styrken blev brudt af
Barnagtig Tragten,
Modet blev slukt i
Slövhedens Ström.

Fribaaren Jordbund
Trampede Trælle,
Kæmpernes Grav blev
Grævlingens Hus;
Fremmede raned
Ældgammel Odel,
Skifted ved Lodkast
Ærerig Arv.

O, men til Ende
Ragnarok rinder;
Engang skal Norden
Nyfödt opstaae!
Styrken, som slumred,
Vaagner og voxer;
Modet, som döde,
Ganger af Grav.

Nu træde atter
Kæmper i Kreds med
Staalhærdet Villie,
Höihjertet Hu, —
Kæmper for Sandheds
Straalende Mærke,
Kæmper for Folkets
Frihed og Ret.

Tankens og Ordets
Vaaben de valgte,
Aanden og Livet
Tog de i Sold,
Seierens Fylgie
Fæsted de atter,
Nordstjernens Fakkel
Viser dem Vei.

Hil Dig, Du Tankens
Höibaarne Hövding!
Hil Dig, Du Ordets
Hugprude Helt!
Stemmernes Klang Dig
Hjemkommen hilser,
Hilser i Dig den
Seirende Sag.

Tak, for Du værged
Voldtaget Eie,
Fædrenes Kamplön,
Mödrenes Maal!
Tak, for Du hævded
Hadhærget Frihed,
Tolked for Folket
Fremtidens Haab!

Michael Petronius Bille.

(*April 1845.*)

Hvi sukke Kongedybets mörke Vover
Saa hult og tungt paa Danmarks Höitidsdag,
Da Mindets Torden ruller stolt derover,
Og Echo svarer fra de sunkne Vrag?
Hvi sænker tyst og sörgende sig Flaget,
Som, himmelfaldet, stræble did igjen,
Hvis röde Tunge sang igjennem Slaget
Et mægtigt Drapa om de danske Mænd?
Hvi aabnes Juels og Vessels stille Hjem?
Hvem vover nu at fordre Plads hos dem?

En Olding er det, som beskeden vanked
Sin stille Vei igjennem Livets Larm;
Men ungdomskjækt engang hans Hjerte banked,
Og Manddomsstyrke svulmed i hans Arm:
Som ægte Skud af Nordens Kæmpestamme
Har han sin Pröve holdt paa „Prövesten",
Og vundet Vidnesbyrd af Fjender gramme,
At hans og Danmarks Hædersdag var een;
Nu slumrer han i Heltebrödres Favn,
Men evig lever fort med den hans Navn,

O Danmark, fæld en Taare paa hans Kiste!
De gamle Vidner om Din Storhed flye;
Med ham til Hvile gange snart de sidste;
Da er Du fattig — Du har ingen nye.
— Men löft fra Graven freidig op Dit Hoved:
Der boer en Spaadomskraft i Mindets Röst;
En Fremtid holde vil, hvad Fortid loved,
Bedrifters Udsæd föder daadrig Höst;
Og stige skal af Kongedybets Ry
Engang igjen Din Hæders Morgengry!

Adam Oehlenschläger.

(*Januar 1846.*)

Du, hvis Lyra var en Morgenlue,
Du, hvis Toner var et Lærkechor,
Du, hvis Qvad har bygt den brustne Bue
Op til Guders Sal fra mörken Jord!
Du, som vakte Sagas Liv af Blunde
Og var nye Slægters bedste Tolk!
Du, som jevned Fjelde, dækked Sunde
Og forsoned vrede Broderfolk! —

Tak, fordi Du Barnet Veien lærte
Til en Verden stor og underfuld!
Tak, fordi Du gav det unge Hjerte
Drömmens Skat og Læben Sprogets Guld!
Tak, fordi Du fostred op ved Toner,
Lig en Zeus i blye Dryaders Favn,
Tanken, som paa Mandens Himmel troner,
Haabets Carlsvogn og Seirens Baun!

Fader, Du har levet blandt os længe,
Aarrig blev Du, gammel ei endnu;
Evig Ungdom boer i Dine Strenge,
Evig ung i Klangen lever Du:

Og saalænge Nordens Aand har Vinger
Til at flyve over Fjeld og Sö,
Og saalænge Nordens Tunge klinger,
Adam Oehlenschläger kan ei döe!

Gustav Friedrich Hetsch.

(*Marts 1846.*)

I Kunstens Tempel för
Stod Skjönhedens Gudinde
Bedækt med Isis' Slör;
Det sank for höie Præsters Magt,
Men Mængden aned ikke
De rene Formers Pragt.

Da tren en Fremmed ind,
Med aldrig trættet Villie,
Med kjækt og aabent Sind;
Han spurgte: „Er da hendes Glands
Ei til, just for at speile
Sig af i Folkets Sands?“

Og bort han Slöret trak —
Og Mængdens slöve Öie
De stærke Straaler drak,
Og Haandens Idræt, plump og stiv,
Sig viste snart besjælet
Af Kunstens ædle Liv.

Men Du, som fremmed var,
Blev hjemme paa de Strande,
Hvor Frugt Din Gjerning bar:
Sin Sön Dig Danmark kalder glad
Og snoer i Laurbærkrandsen
Sit lyse Egeblad.

Og om hvert Værk, hvortil
Dit eget Navn er knyttet,
I Tiden smuldre vil,
Saa stander dog Dit Minde trygt:
I Folkets Liv og Virken
Du har dets Höisal bygt!

Johan Christian Drewsen.

(*October 1846.*)

De Bölger gaae gjennem Öresund,
Som Bud imellem Broderlande,
Og Möllen gaaer der bag dunkle Lund,
Som Vidne om en klögtig Pande:
Drivhjulet bruser — Kluden splittes ad;
Det bruser atter — da er skabt et Blad,
Törret og tæt,
Glattet og net,
Et Blad, som blive kan til „Blade".

Men Han, som Hjulet har sat i Gang,
Forstaaer ei blot at male Penge;
Han har et Hjerte, der giver Klang
Af alle Livets ægte Strenge;
Hans Villie iler frem med Strömmens Kraft,
Og aldrig gik hans Hu og Stræben lavt;
Oplysnings Dag,
Frihedens Sag
Halvfjerde Snese Aar han vied.

Og han i Bonden en Broder fandt,
Som just til Lys og Frihed trængte,
Og af hvert Guldkorn, hans Tanke vandt,
Han Bonden Broderparten skjænkte;

Led Bonden Nöd, han flux sin Haand oplod,
Led Bonden Uret, han i Skranken stod,
Trodsed saa glad
Stormandens Had,
Som fordum Engelskmandens Kugle.

Men denne Bonde, for hvem han tren
Med hvide Haar i „Spidsrods"-Dandsen,
Skal snoe engang om hans Bautasten
Med tunge Taarer Hæderskrandsen;
Og mens den Mölle gaaer bag dunkle Lund,
Og mens de Bölger gaae i Öresund,
I Varetægt
Af Bondens Slægt
Skal gamle Drewsens Minde leve!

Ditlev Gothardt Monrad.

(*November 1846.*)

Det er en deilig Dröm, Naturen drömmer,
Hver Gang den hilser Vaarens Atterkomst,
Naar Kilden frisk af Jordens Bryster strömmer,
Og Knoppen foldes ud til Blad og Blomst;
Naar Vinden löfter Havets blanke Bringe,
Og Bien drikker Æbletræets Snee,
Og tusend Fuglechor i Luften klinge:
— Den drömmer da om Frihedens Idee.

Den samme Dröm sig over Folket sænker,
Naar Tidens Herre vinker med sit Bryn:
Da briste gammel Fordoms möre Lænker,
Da falder Seklers Taage fra dets Syn,
Da hörer det Forjættelsernes Stemmer
Som Klokketoner gjennem Luften gaae,
Og Kraftens Spænding zittrer i dets Lemmer,
Og nye Pulse i dets Hjerte slaae.

Det var i slig en Drömmens Stund Du valgte
For Bogens stille Syssel Livets Strid,
Da over Dig kom Aanden, og Du talte,
Hvad dunkelt gjæred i den unge Tid;
Da Du, den blege Gransker, ind for Skranken
Som Ridder, fuldt og færdigt rustet, tren
Og seirrig svang Dit stærke Vaaben, Tanken,
I Sjælens Kampe hærdet, klar og ren.

Hvad Du har stridt, veed alle Danmarks Sönner;
Hvad Du har lidt, det veed ikkun Du selv;
Men Sindets dyre Fred alt nu Dig lönner,
Og Eftertiden löser Nutids Gjæld.
Tag Dine Venners Tak og glade Hyldest,
Men tag dermed vort alvorsfulde Haab:
At Du först da har Dig, som os, gjort Fyldest,
Naar Folkets Dröm faaer Virkeligheds Daab!

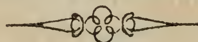
Efterskrift.

Min Sang er ingen dristig Örn, der drikker sig en Rus
Af Solens Ild og hviler ud paa Fjeldets Tinde;
Den er en stakkels Spurv, som boer med Mennesker i Hus
Og pikker op de Korn, den kan paa Jorden finde.
Den bygger ikke med paa Romantikkens höie Slot,
Og faaer vel neppe Borgerret i Kunstens Rige;
Men kan til Tidens Fæstningsværk en Sten den löfte blot,
Saa vil for bedre Qvad den gjerne Pladsen vige.
Dog, mens sin Klang den slynged gjennem Livets Larm og Strid,
Som fattig Tolk for Öieblikkets Fryd og Smerte,
Der vælded stundom Toner frem fra en forgangen Tid,
Da milde Ungdomsdrömme leged i mit Hjerte.
Jeg vilde plukke Blomster da og binde dem til Krands
I Mindets stille Urtegaard ved Maanens Straale;
Men ak, de var alt visne nu og uden Duft og Glands,
Og kunde Dagens Lys og Mængdens Blik ei taale:
Jeg vilde gribe Billeder, som af min Tanke steg,
Og male, hvad min Sjæl engang har lidt og levet;
Men alle Omrids zittrede og Farven var saa bleg,
Og atter Skikkelserne bort som Taager svæved.

Jeg tör igjen ei pröve paa at mane Gjenfærd frem,
Ei Fremmede til Gjæst i mit Adyton byde;
Jeg for det sladdrende Papir ei tör forraade dem,
Hvis Navne tör ei meer fra mine Læber lyde.
See, derfor, Læser! mærker Du i denne magre Bog
Ei det, som Menneskenes Hjerter dybest rörer,
Du finder ikke Kjærlighedens farverige Sprog,
Dens Hvidsken og dens Hulken ei Du hörer.

1 December 1846.

Poul Rytter.

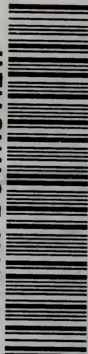
Indhold.

I. STUDENTERLIV.

II. FRIHED OG FÆDRELAND.

III. MUSEUM.

UTL AT DOWNSVIEW
D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 13 07 05 07 001 9